ALPHABETUM

GRANDONICO - MALABARICUM

SIVE

SAMSCRUDONICUM.

ROMAE MDCCLXXII.

Typis Sac. Congregationis de Propag. Fide.

Praesidum Facultate.

CLEMENTI . XIIII . P. O. M

TVTORI . FIDEI . ET . CVSTODI . RELIGIONIS

CVIVS . VIRTVTE . FELICITATE . IVSTITIA

SOLLICITVDO . OMNIVM . ECCLESIARVM

PROVIDE . ET . SANCTE . SVSTINETVR

ALPHABETVM . GRANDONICVM . MALABARICVM

SEV . SAMSCRVDONICVM

QVOD . AD . LATIVS . LONGIVSQVE . PROFERENDVM

CHRISTI . EVANGELIVM . INTER . INDICAS . GENTES

NVNC . PRIMVM . IN . TYPOGRAPHIA . SACR. CONGR

DE . PROPAGANDA . FIDE

INGENTI. SVMPTV. SCALPTVM. CONFLATVM ET. EXCVSVM. EST

STEPHANVS . BORGIA

A . SECRETIS . SS . CONGREGATIONIS

OB . MERITORVM . CVMVLVM

ET . RARVM . SVMMI . SACERDOTII . EXEMPLAR

INDVLGENTISSIMO . AC . CLEMENTISSIMO . PRINCIPI

ANIMO . LIBENS

OFFERT . COMMENDAT

LECTORI
ERUDITO

IOHANNES CHRISTOPHORUS AMADUTIUS
Praeses Typographiae Sacrae Congregationis de Propaganda Fide.

I. *Novum prorsus peregrini Idiomatis Alphabetum nunc exhibemus, ut hisce veluti exoticarum lautitiarum primitiis Christianae Religioni, tum Litterato Orbi litare nos videamur. Alphabetum nempe Grandonico-Malabaricum, seu Samscrudonicum hoc est, unum scilicet ex tribus, quae in vastissima Malabarensi Regione usurpantur, quae quidem a Promontorio Comorino ad Canarense Regnum pertingit, & in qua quatuor Dynastae summas tenent, idest Cocini, Samorini, seu Calicuti, Travancori, & Canarai; quemadmodum & quatuor Religiones ibidem coluntur, Ethnica nimirum, Nestoriana, Iacobitica, & Catholica. Commode tres has Linguas accurate distinguit Clemens Peanius Alexandrinus, Carmelita Excalceatus Provinciae Pedemontanae, qui per plures annos Apostolicae Missioni Verapolensi, quae suis Ordinis Alumnis centum, & amplius abhinc annis concredita est, operam dedit: quique Romam redux & sacri muneris rationem reddere, & nobis ad huius Linguae instrumenta typographica scite paranda dux, & magister optimus opportune esse potuit, ut proinde eius etiam diligentia,*

ac eruditionis copia, qua rem hanc & in Prologo, & in ceteris Alphabeti partibus pertractavit, nobis eadem vel repetendi, vel uberius etiam tradendi otium nunc fecerit, ac pauca alia dumtaxat nobis praefanda reliquerit. Quare eodem sedulo Operas dirigente, huius Idiomatis elaborati typi, & characteres conflati nunc primum sunt in hac Typographiae nostrae officina regio plane sumptu, & apparatu; quandoquidem cum LI. radicales litterae censeantur, XVI. nempe vocales, & XXXV. consonantes, ex quibus dein aliae, veluti secundariae procedunt, quas compositas, seu potius litterarum nexus appellaveris, eo sane processit characterum, seu typorum copia, ut MCXXVIII. numerentur, atque ex ea non leve etiam Typographis in perquirendis, ac simul etiam nectendis singulis harum litterarum formis confletur negotium.

II. Alia sane Indicarum Linguarum Alphabeta ex Typographia Orphanotrophei, quod Halae Magdeburgicae ad exemplum huius nostrae supra omnem imitationem Congregationis, Collegii, & Typographiae conditum pro Heterodoxae Religionis incremento, & propagatione iamdiu nos prodiisse vidimus; ac inter cetera Telugicae, & Tamulicae Linguae praesertim nonnulla specimina innotuerunt, cura Beniamini Scultzii, qui Catechismum, & alia Ethices Opuscula hisce conscripta linguis vulgavit anno CIↃIↃCCXLVI., quemadmodum & Tamulicae Linguae Grammaticae Institutiones, auctore Bartholomaeo Ziegenbalgio Regis

gis Daniae apud Indos Orientales Missionario, antea excusae fuerant anno CIↃIↃCCXVI. Harum sane Linguarum Alphabeta nos etiam parare contendimus, ut per ea ceterorum, quae obtinemus, characterum ampla supellex, quae iamdiu personato Dorotheo Asciano, seu Matthiae Zimermannio (1) invidiam creavit, plenius augeatur. Verumtamen id honoris nobis nunc factum gratulamur, ut ad verae Religionis amplificationem, & ad Romanae Ecclesiae decus, hortante potissimum hac beatitudine temporum, quae nobis CLEMENTIS XIV. P. O. M. providentia, qua regimur, obtigisse gaudemus, huius Linguae formas, ac Orthodoxae Fidei placita, & rudimenta hisce consignata typis, quae propediem in lucem emittentur, primi omnino protulisse gloriaremur. Innotuerant sane aliqua ex parte Litterato Orbi huiusmodi Grandonico-Malabarici, seu Samscrudonici characteres, quibus scilicet Herbarum nomina designata videri possunt in Horto Indico Malabarico, quod opus per Henricum Van Rheedeium Malabarici Regni Gubernatorem, & Ioh. Casearium Ecclesiasten in Coccino cum notis, & commentariis Arnoldi Syenii, & Ioh. Commelinii editum est Amstelodami IX. Voluminibus instructum anno

(1) *Montes Pietatis Romanenses*; in Tractatu sane calumnioso: *de Nervis rerum gerendarum Romanae Ecclesiae*; *Lipsiae* 1670. §. CL. *pag.* 522., & *seqq.*

no CIↃIↃCLXXVIII. (1), *& in quo nempe Regni Malabarici Plantae rariores Latinis, Malabaricis, Arabicis, & Brammhanicis characteribus, nominibusque expressae, & una cum floribus, fructibus, & seminibus delineatae exhibentur. Verum nec singuli characteres, nec qui ibidem habentur, typographicis formis expressi conspiciuntur, sed aere incisi in Tabulis prostant, quemadmodum & iisdem characteribus in lignea Tabula expressis habetur testimonium Emmanuelis Carnerii Interpretis Societatis Indico-Belgicae, ut & vulgares Malabarico-Tamulici insculpti deprehenduntur in Tabula pariter lignea, quam scilicet in Prologo* (2) *dedit Peanius noster. Ceterum Carolus Mortonius Medicus, & Societatis Regiae Londinensis a Secretis in Eduardi Bernardii Oxoniensis* Orbis Eruditi Litteratura (3), *seu in Tabula* XXVII. *Alphabetorum, quam a se restauratam, & supplementis quibusdam auctam charta maxima rursus edidit anno* CIↃIↃCCLIX., *commode col.* VII. *aliquot Litteras, quae Malabaricae inscribuntur, exhibuit, sed quae Tamulicae potius sunt, ut intuenti patebit. Desideratur quapropter Alphabetum hoc ipsum in ampla illa Alphabetorum Collectione, quam, adscitis quinetiam Orationibus Dominicalibus ducentis litterarum, & idio-*

(1) *Typis Ioh. Van Samerenz in fol.*
(2) §. XII. *pag.* 12.
(3) *Edit. ann.* 1689.

& idiomatum generibus expressis, edidit Lipsiae
anno CIƆIƆCCXLVIII. typis Gott. Frid. Rumffii (1),
Ioh. Frid. Fritzius, cui succenturiatus accessit Be-
niaminus Scultzius, quem supra laudavimus; Quan-
doquidem Tamulicae litterae sunt, quae ibidem
pro Malabaricis proponuntur. Deest postremo
etiam in Magno Lexico Encyclopedico, ubi idio-
matum omnium Alphabeta recensentur, quam-
quam tamen Grandonicum Alphabetum Brammha-
nibus sacrum exhibeatur, ac interim aliqua
ibidem etiam de Samscrudonico leviter attin-
gantur.

III. Quare par fuit, ut de hac Lingua nova,
& incognita prorsus nunc paullo fusius tractare-
tur, quod sane in Prologo accurate peractum a Pea-
nio nostro deprehendes, ubi etiam nonnulla pro-
feruntur, quae ad Grammaticam, cuius edendae
stat consilium, pertinere potius videantur. Suc-
cedunt Prologo XI. Capita, quorum primum est
de vocalibus litteris; II. de consonis simplicibus;
III. de consonis compositis; IV. de litteris bi-
nis, ac ternis compositis; V. de aliis consonis
duplicibus; VI. de litteris finalibus; VII. de va-
riis litterarum nexibus; VIII. de recta pronun-
tiandi ratione; IX. de litteris deficientibus; X. est
de notis numericis, quas in VIII. Tabulas re-
degit;

(1) Orientalisch-und Occidentalischer Spra-
chmeister / &c.

degit ; ac XI. *tandem succedit, quod Christianam Catechesim pro Tironum exercitatione comprehendit. Adnotat quinetiam Peanius noster ad calcem, inter Malabaricas voces aliquas adesse, quae cum Syriacis, vel Chaldaicis affinitatem habeant, ut sane habere etiam animadvertit Maturinus Veyssierreius La-Crozius in eius Epistola ad Ioh. Chamberlaynium* (1), *qui putat una cum Religione Christiana Syrorum litteras penetrasse in remotissimas Orientis partes, in Taprobanam nempe Insulam, seu Sieledivam, quam nunc* Ceylan *dicunt, in Dioscoridem, sive Zocotoram, in Malleicam, & Callianam, quae Regiones nunc* Malabar, *&* Calecut *audiunt, & in quibus etiamnum non pauci ex iis populis Christiani supersunt, qui Syrorum elementis, & idiomate in Liturgiis utuntur. Testis hac de re esse etiam potest MS. Codex, in quo habetur* Ordo baptizandi iuxta ritum Chaldaeorum Syriace, *qui descriptus innuitur iussu Iulii Antonii Sanctorii per Gasparem de Malavar Indum, servum olim, deinde Diaconum, & familiarem Rever. D. Haaman Ignatii olim Patriarchae Iacobit., unum ex Praeceptoribus Linguae Chaldaicae, & Arabicae in Collegio Neophytorum Romae, mense Iulio anno* CIƆIƆLXXX., *qui Codex fuit Salomonis Nigrii Damasci Syriae, Schismatici hominis, qui,* emen-

(1) *Thesaur. Epistolic. La-Crozian. Lipsiae* 1742. *Tom.* III. *Epist.* 42. *pag.* 83., *& seq.*

ıentita Romana fide, Cathedram Linguae Syria-
e in Archigymnasio Romanae Sapientiae, &
rabicae in Collegio Urbano de Propaganda Fide
itio annorum IV. obtinuit, ut ex vita, quam
se ipso conscripsit (1), manifeste patet, quique
in in Angliam rediit, ac denuo etiam Halam
agdeburgicam petiit, ubi Heterodoxorum ope-
bus ad Religionem spectantibus inserviebat, ut
eiusdem Orphanotropheo Libros suos plures do-
verit, qui recensentur in Catalogo Codicum Mss.
udati Orphanotrophei, quem habes in Epistola
heophili Sigefridi Bayerii ad La-Crozium (2).
rte Saeculo VI. litteras Syriacas in Malabarensi-
ıs Regionibus una cum Christiana Religione cul-
s fuisse suadent praesertim, quae Cosmas Aegy-
ius Monachus, Indopleustes dictus, anno cir-
ter IↃXXXV., imperante Iustiniano, scriptis man-
vit (3): Ἐν τῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ ἐν τῇ
ωτέρᾳ Ἰνδίᾳ, ἔνθα τὸ Ἰνδικὸν πέλαγός
ἐστι,

(1) Memoria Nigriniana, hoc est Salomonis Ne-
i Damasceni vita, olim ab ipsomet conscripta,
ınc autem accessionibus quibusdam illustrata &c.
didit Gottlieb Anastasius Freylinghausen. Halae
licae impensis Orphanotrophei 1764. pag. 3., & 4.
(2) Cit. Thesaur. Tom. I. Epist. 3. pag. 19.
(3) Opinio de Mundo Lib. III. pag. 178., & 179.
om. II. Collectionis Novae Patrum, & Scriptor.
raecor. per Bernard. de Montfaucon Parisiis 1706.

ἔστι, καὶ Ἐκκλησία Χριστιανῶν ἐστὶν ἐκεῖ καὶ κληρικοὶ, καὶ πιστοὶ, οὐκ οἶδα δὲ εἰ καὶ περαιτέρω· ὁμοίως, καὶ εἰς τὴν λεγομένην Μαλὲ, ἔνθα τὸ πέπερι γίνεται· καὶ ἐν τῇ Καλλιάνᾳ δὲ τῇ καλουμένῃ, καὶ Ἐπίσκοπός ἐστιν ἀπὸ Περσίδος χειροτονούμενος. ὁμοίως καὶ ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Διοσκορίδους κατὰ τὸ αὐτὸ Ἰνδικὸν πέλαγος, ἔνθα καὶ οἱ παροικοῦντες Ἑλληνιστὶ λαλοῦσι, πάροικοι τῶν Πτολεμαίων τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ὑπαρχόντων, καὶ κληρικοί εἰσιν ἐκ Περσίδος χειροτονούμενοι καὶ πεμπόμενοι ἐν τοῖς αὐτόθι, καὶ Χριστιανῶν πλῆθος.
In Taprobana Insula ad interiorem Indiam, ubi Indicum pelagus exstat, Ecclesia Christianorum habetur, ubi Clerici, & fideles reperiuntur: an ulterius etiam, ignoro. Similiter in Male, ut vocant (*unde Male barr*), ubi gignitur piper. In Calliana vero (sic nuncupant) Episcopus est, in Perside ordinari solitus. Similiterque in Insula, quae Dioscoridis vocatur, in eodem Mari Indico sita, cuius incolae Graece loquuntur, suntque coloni a Ptolemaeis Alexandri Macedonis successoribus istuc deportati, Clerici reperiuntur, ex Perside, ubi ordinantur, eodem transmissi: ibi etiam Chri-

stia-

ſtianorum multitudo verſatur. *Conſule hac de re, quae erudite Montfauconius diſſerit in Praefatione* (1) *ad ipſam Coſmae Chriſtianam Topographiam. Addit praeterea La-Crozius ſupra laudatus* (2) *Chriſtianos Malabarenſes iis uti litteris, quae Chaldaicis, ſeu Syriacis antiquis characteribus, qui Eſtranghelo vulgo dicuntur, reſpondent, ut ex quibuſdam ſchedis inde allatis, quae in Bibliotheca Regia Berolinenſi ſervantur, ſe deprehendiſſe affirmat, & ut etiam patet ex Miſſali Ms. iiſdem Chaldaicis litteris conſcripto, quod paucis ab hinc annis Florentius Polonus Epiſcopus Areopolitanus, & Vicarius Apoſtolicus in Serra Malabarum Romam miſit ad Sacram Congreg. de Prop. Fide, ut eius typis excuderetur.*

IV. Malabares vero ſcripta ſua metrica potius, quam ſoluta oratione condere gaudent, ac multi inter eos idcirco omni tempore exſtiterunt Poetae, qui hiſtorias, & res ad Religionem pertinentes verſibus conſignarunt, & quidem vario modo. Tria enim metri genera potiſſimum in eorum Poeſi, quam കവി Cavì *nominant, uſuveniunt, unum, quod XIV. pedibus conſtat, ac* പരുവം Paruvam *dicitur; alterum vero,* quod

(1) *Cap.* III. §. VI. *pag.* X.
(2) *Cit. Tom.* III. *Epiſt.* 42. *pag* 82.

quod primum versum ex XVIII. pedibus, secundum ex XII. habet, & கண்ணம் Kánnam *vocatur; ac tertium tandem, cuius singuli versus ab Alphabeti litteris inchoantur, &* சங்கீர்த்தனம் Sanghirttenam *appellatur. Bartholomaeus Ziegenbalgius testatur in eius Epistola ad La-Crozium* (1) *se iam concinasse* Delineationem Ethnicismi Malabarici, *quod Opus nondum editum Halae inter Mss. invenitur, & in eius Parte II. totum de Philosophia Caput de Poesi agere affirmat. Nos heic haud inopportunum, neque iniucundum futurum censemus, si fragmentum Poematis de Deipara heic nunc attulerimus, quod nobis Peanius noster communicavit, quodque metro, quod* பருவம் Paruvam *dicitur, & quo praesertim fabulosae eorum Numinum historiae, bella, & cetera ipsorum gesta conscripta habentur, conceptum est. Ex eo facile etiam quisque deprehendet, qua soni dulcedine carmina hoc idiomate, & hoc metri genere elaborata donentur, quae inest nimirum tribus prioribus syllabis ob harmoniae leges, quae in his potissimum perficiuntur. En illud:*

---

(1) *Cit. Thesaur. Epist. La-Croz. Tom. I. Epist. 319. pag. 381., & seqq.*

ഡ്യാദികൾടക്കിറിത്തും കന്നിന്റ

പുത്രെ ദൈവം

ഡ്യാദികളുണ്ടം പ്രകിന്ദ്യഹിച്ചുവ

ന്ദിച്ചിട്ടം

ഞകിറാരുംദൈവടാരം വഴിക്കു

ക്കുടം ഒകാരും

ഞകിരാരുന്നായകയക്കുവഗ്ഗം ഖ

ഉവിയം

കന്ദ്രകിഞ്ഞും ഞഹം കാരനഹിന്ദ്രപ്പം

യരസ്സും

കന്ദ്ര ടാരന്നുഭക്കിദൈവടികി

ഞ്ഞും പിന്നെ,

സ്തുവത്തും കന്നിന്റകണിശൊര ടിക്കണ

കന്നൊപ്പൊരല

ന്യ പ ണ്ണ ക ന്ദ്ര ക ബി ഝ ധ ക്ഷ ട ദ ര ശ
ട്ടി ര ഷ്ഠ ര ര ം

ക്ഷ ദ റു ക്ക ര പ ദ ന്ദ ര ല ദ ഹ ര ശ ഷ്ട
ഝി ര ല ന്ദ ര പ ദ ര ല

ക്ഷ റു ക്ക ധ ക്ഷ ദ ന്ധ ഗ ഗ ങ ഝി ഝ ഩ്ര
ക ദ ശി ഷ്ഠ

Suámiden bbhakdi nitiam maneſſil púndu Dévam
Suámida gunam predì ſnéhicciu vannicci-dum
Adinàl Déva dánam varddhikkum kcianam tórrum
Adinàl nájaga ddharmmà varggam behu biddham
Manà ſciuddhíum ahangàra hìnavum ddhár-ſztiam
Manà ſciubbhà anuruttívm Déva bbhìdium pinnè
Suvarnam tannil manì ſciòbbhikkum enna póle
Suvarnà kaniágheil ddharmabbhà ſciòbbhi-cciéttam
Màttullà pónna lóha ſceſzattil enna póle

Ma-

Mattullà ddharmmnà anugà ganattil pragá-
ſcicciu (1).

V. Malabares quinetiam ſcripta ſua tradere con-ſueverunt foliis oblongis, ഓല Ola *dictis ex Palma Indica, quae* പന Panà *vocatur, eaque exarant ope cuiuſdam ſtili ferrei, vel chalibei, qui* എഴുത്താണി Ezuttáni, *vel* നാരായം. Nárájam *apud ipſos audit. Huiuſmodi graphium exſtat etiam inter peregrina Cimelia Bibliothecae huius noſtrae Congregationis ex dono Cl. Praeſulis Stephani Borgiae eiuſdem Congr. a Secretis. Nec caret Bibliotheca ipſa aliquot Voluminibus ex huiuſmodi foliis compactis, quos* ഗ്രന്ഥം. Grantham *Malabares dicunt, & quorum ſex in ea adſervantur. In horum uno Christiana Catecheſis, & alia ad Religionem pertinentia* tum

(1) Ideſt: *Beata Virgo Maria Deum ſemper habens in mente, & propter ipſius bonitatem Dominum amabat, atque ipſi inſerviebat, ac adeo Dei gratia omni momento in Virgine augebatur, ac multiplici virtutum genere Domina replebatur: in ipſa elucebant puritas, humilitas, prudentia, caſtitas, virginitas, religio, ac pietas in Deum. Verum ſicuti univerſis metallis aurum puriſſimum ſupereminet, ac prae auro refulget lapis pretioſus, ſic inter omnia virtutum genera pretioſae Virginis magis enituit clementia, ac miſericordia.*

tum soluta oratione, tum carmine exarata continentur; in altero Tractatus habetur ad Medicam artem spectans; in tertio prostant superstitiosae nonullae Orationes, quas മന്ത്രം Mandram *Malabares vocant; in quarto paucula de rebus superstitiosis occurrunt, sicut & sortilegia, ac incantationes traduntur in quinto; ac demum in sexto Catechismus Christianus Missionis Malabaricae deprehenditur: ut nunc omittam* LVI. *alia folia huiusmodi ex dono laudati Cl. Praesulis in eamdem Bibliothecam inlata, quae sermones aliquot morales, atque in Christi passionem considerationes exhibent. Adest quinetiam fragmentum Poematis ab Anonymo in laudem Divi Alexii concinnatum, quod pariter hisce foliis ex Indica Palma excipitur. Ceterum Europei praesertim, qui in illis Regionibus degunt, charta communi utuntur, cui eorum scripta commendant, & ex qua dein Libros compingunt. Tale est Dictionarium Grandonico-Malabarico-Lusitanum in 4. inchoatum a Ioh. Ernesto Hanklendenio S. I., &, eo vita functo, perfectum ab Antonio Pimentelio Lusitano Archiepiscopo Cranganorensi: Aliud etiam Dictionarium Latino-Malabaricum in fol. nunc habet Bibliotheca ipsa ex dono Cl. Borgiae, cui eiusdem Auctor Peanius noster concesserat. Tertium etiam ibidem adservatur Lexicon Malabarico-Lusitanum, cui Grammaticae Institutiones adnectuntur, ex dono Peanii nostri. Extat ibidem pariter Grammatica Lusitano-Mala-*

ba-

barica Sinica charta conscripta, cui parvum Lexicon succedit, & altera Latino-Malabarica in 8., auctoribus anonymis. Adest pariter Catechismus Missionis Malabaricae in 8. elaboratus, atque conscriptus ab Angelo Francisco a Sancta Theresa Vigliottio Carmelita Excalceato Provinciae Pedemontanae, Episcopo Metelopolitano, ac in Serra Malabarum Vicario Apostolico. Tum Miscellaneorum parvum volumen in 4. habetur, in quo Catechismus parvus pro pueris, Sermo de Passione Domini, Carmen de iudicio universali, aliud de Deipara, & Alphabetum denique Malabarico-Tamulicum comprehenditur. Insuper ex dono Cl. Borgiae Bibliotheca nunc habet Synodum Diamperitanam in 8. vetustissimae Indorum Orientalis Ecclesiae ab Alexio De Menezesio Eremita Augustiniano, Archiep. Metropolita Goensi, & Indiarum Orientalium Primate celebratam ex auctoritate Clementis VIII. Pont. Maximi anno CIↃIↃXCIX., de qua infra dicemus; cui adnectitur methodus orandi per Laudosias, seu armillas precarias, quae rosaria, & coronae vulgo audiunt, tum brevis Catechismus, ac Vita Beati Andreae Apostoli. Accedit praeterea Commonitorium Pastorale, seu Conciliare, ac potius Diamperitanae Synodi explanatio, quam anno CIↃIↃCVI. concinnavit Franciscus Rozius Catalaunus S. I., qui Menezesii laborum, & vigiliarum consors, ac Syriacae Linguae interpres in celebratione laudatae Synodi exstitit, quique primum Episcopus Angamallensis, ac deinde Cranganorensis Archie-

 pisco-

piscopus designatus est. Nec omittendus venit Tractatus de VII. Ecclesiae Sacramentis in fol. exaratus manu Colanceri Matthai Cattenari, Sacerdotis Syri, qui auctorem habet Ioh. Bapt. Multedium Genuensem Carmelitam Excalceatum, Episcopum Limirensem, ac in Serra Malabarum Vicarium Apostolicum, quique ex laudati Peanii dono cessit Bibliothecae huiusce Congregationis, in qua nimirum Codices omnes, quos hactenus recensuimus, adservantur. Alii etiam huiusmodi Mss. Codices habentur in Bibliotheca Seminarii Missionum Apostolicarum apud Carmelitas Excalceatos ad Divi Pancratii extra Portam Aureliam: in qua scilicet exstat Grammatica Latino-Malabarica, atque Lexicon Lusitano-Malabarico-Latinum, auctore Stephano a S. Maria Carmelita Excalceato Veneto, ac in Indiis Orientalibus Missionario Apostolico; tum etiam Viridarium Orientale, in quo genuinae Herbarum, & Plantarum figurae graphice describuntur, ac earum natura, vires, ac proprietates accurate explicantur, auctore Matthaeo a S. Iosepho Carmelita Excalceato Neapolitano, in Arabia, Perside, ac demum in Indiis Orientalibus Missionario Apostolico, qui etiam multam operam impendit in Horto Indico Malabarico, quem supra innuimus, ut Casearius Belga Ecclesiastes in Civitate Cocinensi fatetur (1), & ut etiam Henricus Van Rheedeius rursus ingerit (2). Quapropter Codices hos

(1) *In Praefat. Tom. I.* (2) *In Praefat. Tom. II.*

hos omnes nunc innuisse iuvabit, tum ut Sacrae Congregationis usibus, & opportunitatibus, si quando contigerit, patere facile possint, tum ut Appendicis loco esse etiam queant, si quando publicae luci affulgeat Bibliotheca Malabarica, *quam ab anno* CIƆIƆCCVIII. *concinnaverat Bartholomaeus Ziegenbalgius, ut ex eius Epistola ad La Crozium data cognovimus* (1), *quamque dein La-Crozius* (2) *ipse Latine vertendam, atque etiam edendam Paullo Ernesto Iablonskio per litteras exhibuerat; quamquam nos facile deprehenderimus saepe in hoc lapsos Ziegenbalgium, & La-Crozium, ut litteras, & cetera Tamulica nobis pro Malabaricis obtruderint.*

VI. *Nunc id reliquum esset, ut de Malabaricae gentis religione, moribus, regione, ceterisque aliqua praefaremur, ut quo loci Alphabetum hoc nostrum in usu sit, clarius innotesceret. Sed qui pro dignitate id faciat, qui tam angustis continetur limitibus? Quare saltem id curam, & leviter, ut nobis nunc licet, perficiemus. Malabaribus quidem primarium Numen* പരബ്രഹ്മം Parabrahmam, *cui subiiquuntur tercenta triginta duo decies centena millia Semideorum, quos* ദേവകൾ Dévaghel

(1) *Cit. Thesaur. Epistolic. La-Crozian. Tom. I. Epist.* 9. *pag.* 381.; *& seqq.*
(2) *Ibid. Tom. III. Epist.* 90. *pag.* 170.

ghel *dicunt, quibusque pro Rege, & Principe adest Numen alterum, quod* ഇന്ദ്രൻ Indren, *seu* ദേവേന്ദ്രൻ Devindren *appellant. Communis est praeterea universis ferme Indorum Populis, ut docet Vir Cl. Augustinus Antonius Georgius Eremitarum Augustinensium decus, & ornamentum in suo* Alphabeto Tibetano (1), *Trinitas quaedam Deorum* ത്രിമൂൎത്തികൾ Trimúrttighel *a Malabaribus nuncupata, quae quidem sit illis veluti Religionis fundamentum praecipuum. Brammhanis enim erat femina quaedam* परासाक्ति Parasakti, *quae* പരാശക്തി Parasciakti *audit & apud Malabares, idest prima quaedam potentia excellentissima, & sublimissima, ex qua tres filii prodierunt, quorum primus* ब्राम्हा Bramha *apud Indostanos,* ബ്രന്മാവ Branmáva *vel* ബ്രഹ്മാവ Brahmáva *apud Malabares dicitur, secundus* वीस्नू Viscnù *a primis,*

(1) *Part. I. §. LI. pag. 97., tum §. LII. pag. 99.*

വിഷ്ണു Viſznu, ഹരി Hari, *vel* നാരായണൻ Nárájanen *ab alteris ſalutatur, ac tertius tandem, quem illi* इस्वरन Iſuoren, *ſeu* इस्वर Iſuor *appellant, hi vero* രുദ്രൻ Rudren, ശിവൻ Sciven, മഹേശ്വരൻ Mahéſuaren, *ſeu* പരമേശ്വരൻ Paraméſuaren *etiam nominant. Varia dein his poteſtas a Matre tradita, & variae horum proprietates praedicantur, inter quas praecipuae ſunt* സൃഷ്ടി ſruſtì, സ്ഥിതി ſthidì, സംഹാരം ſamugáram, *nempe* creare, gubernare, & deſtruere, *quaeque a Georgio noſtro ibidem, ab Auctore Diſſertationis* De Diis Indorum Orientalium, *a Buchetio in Epiſtola ad Huetium, a La-Crozio in Libro* De Chriſt. Ind., *ac tandem a Ioh. Franciſco Pivatio in novo eius Dictionario* (1) *ample exponuntur. Inſuper Pivatius ope decem aenea-*

(1) *Nuovo Dizionario ſcientifico, e curioſo ſacro-profano. In Venezia* 1749. *per Benedetto Milocco pag.* 117. *ad pag.* 160.

aenearum Tabularum exhibet tantumdem metamorphoses Idoli விஷ்ணு Visznù, *quae etiam cerni possunt mire expressae a Constantino Asculano Capuccinorum Alumno in Nepalensi illo Codice ex charta radicis arboreae, qui exstat in Bibliotheca Collegii Urbani, & cuius nos meminimus in Praefatione ad Alphabetum Brammhanicum* (1)*; quemadmodum haec ipsa luculenter explanavit, ac confixit Ioh. Taddaeus a S. Birgitta Carmelita Excalceatus in eius Ms. Codice, qui in Archivo Fratrum Ordinis sui ad Divae Mariae de Scala adservatur. Ziegenbalgius quinetiam in suis ad La-Crozium litteris, quas supra citavimus, provocat ad* Delineationem Ethnicismi Malabarici, & *ad* Genealogiam Deorum Malabaricorum, *quam se concinnasse affirmat; sed Opera haec adhuc inedita sunt, ut ipse testatur* (2), *& ut nos etiam adhuc suspicamur. Verum Christiana Religio non nova, nec peregrina prorsus est illis in Regionibus, quin potius iamdiu floret; Testis enim est Cosmas Indopleustes, ut ex eius loco superius adducto patescit, Saeculo VI. a Christo nato, ibidem veri Dei cultum obtinuisse. Tum celebres sunt Christiani illi, qui Sancti Thomae dicuntur, quique se eius discipulos gloriantur, licet id dubia, & incerta saltem traditione nitatur. Ceterum La-*

Cro-

(1) *§. VI. pag. XVIII.*
(2) *Tom. I. n. 319. pag. 381., & seqq.*

Crozius (1) *ad Bayerium scribens in ea est opinione, ut censeat, horum Christianorum originem in fine Saeculi III. esse statuendam. Ast vero, cui Thomae, an Christi Apostolo, qui in India fuerit, Maliapure degerit, ibique Christi Religionem stabiliverit, an Thomae Manetis discipulo, qui in Indiam venisse dicitur missus a Manete ipso circa ann.* CCLXXVII.*, an Thomae altero Cannae, seu Mar-Thomae, mercatore Christiano Armeno, qui, imperante* ചേരമാൻ പെരുമാൾ Cerà-Perumàl, *Rege nempe universae Malabaricae Ditionis circa ann.* DCLXXIV.*, Indiam petiit, & cum admodum dives esset, Christianis Malabaricis multa beneficia impertivit, multaque illis a Rege privilegia obtinuit, ipsius Christianae Religionis apud Indos origo, & propagatio adscribenda sit, dubium sane est, & incertum. Historiam vero Malabarice scriptam de Divo Apostolo Thoma ex Ziegenbalgio memorat Theophilus Sigefridus Bayerius in Epistola ad La-Crozium* (2). *Tum Ziegenbalgius ipse* (3) *laudato La-Crozio ingerit suam de Christianis S. Thomae prolixam epistolam Tranquebaria ad Ministerium Berolinense missam. Ceterum La-Crozium Librum* de S. Thomae Christianis *elaboravit, quem memorat Bayerius, quemque elegantissimum vo-*

(1) *Tom.* III. *n.*32. *p.*62. (2) *Tom.I n.*15. *p.* 24.
(3) *Ibid. cit. Epist.* 319. *pag.* 381., & *seqq.*

vocat (1) *: Ast in tanta rerum incertitudine prudentius se gerere mihi videtur laudatus Bayerius, dum ait* (2) *:* De S.Thoma, quis omnino sit, vehementer ambigo. Nam Apostolum non credam fuisse, quaedam videntur prohibere: ut negem, nulla satis iubet argumentatio. *Quod vero certum haberi debet, illud est, ex antiquis traditionibus notum esse, Christianos Syriacos in littore Montano, seu Maleibarico per longam saeculorum seriem suos Episcopos semper ex Babylonia habuisse. Tum in Concilio Nicaeno sub Constantino M. celebrato ann. cccxxv. mentio fit Indiae magnae, nec ob aliam sane caussam, quam propter Christianos in ea tunc commorantes. Insuper veteres eorum Historiae Syriace scriptae, & illis in Regionibus inventae anno cIɔIɔxcIx. testantur, referente Antonio Govvea, qui* Itinerarium *scripsit* Alexii Menezesii in Montibus Angamalitanis in ora Malabarica, *Malabarensem Eiscopum duos olim habuisse Suffraganeos, qui eidem, tamquam Metropolitae suberant, Episcopum scilicet Zocotorae, sive Dioscoridis Insulae, & Episcopum Masin in Oriente. Ast Christiana Religio firmius in Indicis oris constabilita, amplificata, & ab erroribus expurgata fuit anno, quem supra dixi, cIɔIɔxcIx., in quo nimirum Alexius Menezesius olim Eremita Augustinianus, dein Goensis Archiepiscopus Synodum*

---

(1) *Ibid. Epist.40.p.53.* (2) *Ibid.Epist.36.p.49.*

dum in Urbe Malabarensi Diamper celebravit, qua sane multos, qui irrepserant, & late serpebant, Nestorianismi, & Manicheismi errores confodit, atque profligavit. Synodus haec ipsa, quam nos supra Malabarice scriptam designavimus, in Lusitanum idioma, & ex eo in Latinum conversa, edita est Romae anno CIↃIↃCCXIV. *Hieronymi Mainardii typis a Ioh. Facundo Raulinio Caesaraugustano, qui iam fuerat Eremitarum Augustinensium Magister Generalis, ac simul Historiam Ecclesiae Malabaricae, eiusdemque Liturgiam, ac Dissertationes varias insuper addidit. Hunc Librum consulat, qui pleniora desiderat Nec leve incrementum Christianae Religioni factum in Indicis Malabarensium plagis post Apostolicos Ministros illuc primum ab Alexandro* VII. *Pont. Max. ablegatos ex Carmelitarum Excalceatorum Familia, quorum agmen duxit Iosephus M. Sebastianius, qui renunciatus Episcopus Hieropolitanus illic Episcopum ordinavit Indicum Presbyterum, nomine Alexandrum de Campo, quique Romam repetens missus est ad Aegei Maris Insulas, dein Episcopus Bisignanensis inter Calabros renunciatus, ac tandem ad Tiphernatem Ecclesiam in Umbria translatus est. Eius in Malabarenses Regiones delegationis Historiam Italice scripsit, quae Romanis typis dein excusa est anno* CIↃIↃCLVI. *Si de Missionum Apostolicarum statu aliis in Regionibus conterminis Indorum cognoscere quis velit, adeat Relationem Provinciae Malabarensis Francisci Barretii excusam anno* CIↃIↃCXLV., *& in qua plures quoque chorographicas eru-*

eruditiones percipere facile erit. Ceterum hac in re consuli etiam poterit Philippus Baldius in Descriptione Malabari, & Coromandelii, ut alios nunc omittamus, qui haec obiter attigerunt.

VII. Haec sunt, quae de Alphabeto Grandonico-Malabarico, seu Samscrudonico, tum de ceteris, quae ad ipsum pertinere visa sunt, praefari nobis nunc libuit. Faxit Deus, qui iamdiu videt, ac sustinet in Aquilone, & in Oriente admirandi nominis sui abominationem, & caelestis, vivificaeque doctrinae suae depravationem, & inscitiam, ut vel ab hisce levioribus primordiis, quorum dein ope etiam maioribus, utilioribusque incoeptis velificari enitimur, tantum & adiumenti, & commodi in Evangelicae veritatis Praecones, qui ab Apostolica Sede illuc ablegantur, derivetur, quo maiori, aliqua saltem ex parte, Christianae Fidei incremento per hoc ipsum consulatur. Prela siquidem nostra quamcitissime exspectant Christianum Catechismum in hoc ipsum idioma a Peanio nostro conversum, quo duce, & auspice per vastissimas illas Orientis plagas sincera, & intemerata Orthodoxae Religionis dogmata, & Christi mysteria, confractis tandem Idolis, devictis efficaci, suavique Christi gratia insipientibus cordibus Paganorum, eliminatisque superstitionis, & gentium ritibus, longe, lateque disseminentur. Qui legis, vivas, valeas, floreas feliciter.

ALPHA

ALPHABETUM

GRANDONICO - MALABARICUM

SIVE

SAMSCRUDONICUM.

PROLOGUS.

I. CUM Purpuratorum Patrum Sacrae Congregationis de Propaganda Fide cura, atque sollicitudo plane Apostolica in Christianorum utilitatem, ex quibus populosa coalescit Malabarensis Ecclesia, in eo etiam fuerit, ut publica luce donaretur suis expressa elementis, ac formis recenti, deditaque opera elaboratis Malabarica Lingua, atque ea quidem typis, & impensis Sacrae eiusdem Congregationis; par, & aequum sane fuit, ut de eius elementis, litterisque aliqua a nobis proferentur; tum ex quibus ipsa promanet fontibus, quibusque insuper saltem primioribus utatur regulis, etiam a nobis proderetur. Exspectanda autem non erit a benevolo Lectore effusa, numerisque omni-

bus absoluta explanatio , quae a nobis nunc tradatur ; quandoquidem praestitutos limites facile praetergrederemur, cum Grammaticales regulas haud nunc proponendas susceperimus , sed prima tantum rudimenta , eaque brevi , expeditaque methodo exponere nobis mens sit .

II. Quare ut clariori , qua fieri potest, ratione incedatur , in ipso sermonis exordio non incongruum admonere putamus , quod & ab Eduardo Bernardio in suis Alphabetis , a Bayerio in *Comment. Academ. Petropolit.* Tom. IV. pag. 243., & ab aliis , quos prae manibus habere licuit , haud animadversum deprehendimus , Malabaricam scilicet Linguam , confusam , indistinctamque penes eosdem Auctores semper exstitisse ; quasi idem prorsus esset Idioma Malabaricum , atque Tamulicum ; quo sane nihil absurdius hac in re comminisci potest . Asserere enim , Tamulicam Linguam Malabaricam esse , aut Malabaricam esse Tamulicam , idem prorsus esset , ac si Gallicam diceres , & Italicam Linguam invicem non differre . Licet autem utriusque Linguae , Malabaricae , & Tamulicae radices communes sint ; scriptura tamen , modus pronuciandi, expressio ipsa verborum, diversa litterarum conformatio in externis rebus significandis , & elementorum denique numerus in Malabarica maior , ac in Tamulica

lica minor oſtendunt ſine dubio, quam ingens in utraque diverſitas habeatur.

III. Quod ſi Auctores eruditione, ac litterarum fama ceteroquin praeſtantes Tamulicam, & Malabaricam in unam veluti redigunt linguam, eaſdemque confuſas nobis exhibent, non ab alia certe repeti cauſſa poteſt, quam ab inſcitia Idiomatum, litterarumque, quibus utuntur populi contermini, qui in littore Coromandelino, ac Malabarico commorântur. Mirandum propterea non eſt, Cl. Virum Bartholomaeum Ziegenbalgium ſplendide hac in re fuiſſe allucinatum; videns enim ipſe aliquot ſcripturae Malabaricae ſpecimina typis expreſſa in ingenti Opere Horti Indici-Malabarici, quod ſex maioribus Voluminibus Amſtelodami anno CIↃIↃCLXXIX. prodiit, ipſa cenſuit eſſe Tamulica, ratus, *adeo diſcrepare a genuina characterum Malabaricorum forma, ut ipſis etiam Indis ignota ſint*, ut nimirum ait in Praefatione ad Grammaticam Tamulicam Halae Saxonum ab ipſo editam anno CIↃIↃCCXVI., cum tamen ea, quae in Horto Indico-Malabarico inſpiciuntur Malabaricae ſcripturae ſpecimina ſint optime expreſſa, ac peritis nativae illius linguae elementorum lectu facillima. His neceſſario praelibatis, apteque perpenſis, in Malabaricae Linguae explicationem progredimur.

IV. Gens itaque Malabarica tribus utitur Linguis; Grandonica, Samscrudonica, ac vulgari Malabarica. Grandonica Lingua, quae ab Indis ഗ്രന്ഥം *Grantham.* appellari solet, est vetustissima Indorum lingua, Brammhanibus sacra. Brammhanes enim, qui divinam originem a ബ്രഹ്മാവ *Branmáva* supremo Deo sibi arrogant, tribuuntque; summam perinde nobilitatem, & sacrorum auspiciorum praerogativam, docendique itidem alios, quod verum, iustumque sit, auctoritatem sibi vindicant; quamvis nativa propriae regionis lingua loquantur ut plurimum. In iis tamen, quae propius sacra eorumdem attingunt, ജവാഹോമദെവാരം *Giavá Hóma devárain*, preces videlicet, ritus, caeremonias, sacrificia, aliaque huiusmodi, non vulgari, sed Grandonica Lingua constanter utuntur. Hanc sine dubio ceterarum, quae intra Gangem sunt, linguarum matrem facile dixerim; neque immerito in hac sententia fuerunt omnes, quotquot de rebus Indicis egerunt; quos inter Christophorus Theodosius Walterius Danus in adnotationibus in Idioma vulgare Linguae Tamulicae impressis Trangambariae

in

in Indiis Orientalibus anno CIↃIↃCCXXXIX., & Vir Cl. Bartholomaeus Ziegenbalgius, qui de Brammhanibus, ac de ipsorum lingua veriſſime pronunciavit: *Brammhanum Linguae propriae nomen eſt Grantham, neque a Brammhanibus ipſis umquam aliter vocatur. Affirmant autem Brammhani ipſorum linguam eſſe radicem Malabaricae, Warticae, ſeu Telugicae, Zigleſicae, aliarumque, quae in littore Coromandelino, ac Malabarico, necnon in Inſula Ceylan, aliiſque locis in uſu ſunt, linguarum.* Vid. Tom. I. pag. 381. *Theſauri Epiſt. Lacrozia- ni*. Verum & haec attigiſſe ſufficiat.

v. De Samſcrudonica Lingua modo ſubiungenda ſunt aliqua; monitumque imprimis volumus benevolum Lectorem noſtrum, diverſimode ab Auctoribus eamdem fuiſſe hactenus falſo nominatam. Athanaſius Kircherius *in Cina illuſtrata, Hanſcret*; Thomas Hydius *in Ludis Orientalibus, Sanſcroot*; Andreas Mullerius *in Alphabetis Univerſi, Hanſcreticam*; Eduardus Bernardius, ac Carolus Mortonius *Hanſcretanam* vocarunt; neque ullus, quod ſciam, exſtitit uſque modo, qui Samſcrudonicas dederit litteras; ſed earum loco Brammhanicas, Balabandicas, Telugicas, aut alterius generis Linguas nobis tradidere. Nil aliud itaque ſonat സംസ്കൃതം *Samſcrudam*, quam res ſuo ordine bene completa, ac numeris omnibus, ut dicunt, abſoluta;

apteque proinde Grandonica voce ſapientum linguam സംസ്കൃതം *Samſcrudam* appellare conſueverunt. Hanc vero apud Indos antiquiſſimam eſſe, & Brammhanibus ſacram, teſtis eſt luculentus Croſaeius *in Hiſtoria Chriſtianorum Indiae* Lib. VI. pag. 242., ac facile quiſque intelliget, qui noverit hac lingua conſcriptam eſſe vetuſtiſſimam Indorum legem, ſeu potius leges, cum tres ipſi enumerent, quas ഋക്കാസാമയജുൎവ്വേദം *Iruchà Sáma Jagiùr bédam* vocare conſueverunt.

VI. Samſcrudonicam Linguam Grandonicae matrem, atque radicem eſſe putarat Theophilus Sigefridus Bayerius Regiomontanus, qui videndus eſt *in Comment. Academ. Petropol.* Tom. IV. pag. 243. Verum iudicio noſtro malumus Samſcrudonicam dicere a Grandonica ferme indiſtinctam, quam hanc iniuriam Linguae impingere, quae ab omnibus, tamquam mater veneratur, & eſt. Noſtra autem ratio haec plane eſt. Ubi vocabula eadem ſunt, litterae ferme eaedem, ſignificationes in litteris, & verbis concluſae haud diverſae, ibi certe unica tantum haberi lingua videtur. Haec autem omnia deprehenduntur in Grandonica, atque Samſcrudonica Lingua,

gua, ubi iisdem vocibus eadem ferme res significatur; ex. gr. വ്യാഘ്രം *Viaggram* tum Grandonice, tum Samscrudonice Tigrim significat; വൃക്ഷം *Brakciam* arborem; അർണ്ണവം *Arnavam* Mare in utroque Idiomate denotat, & sic de ceteris.

VII. Quod etiam in hac sententia nos confirmat, hoc est, quod ചിത്തരൂവം *Cittarúvam* Grammatica Grandonica; അമരസിംഹം *Amarasimham* sublimioris Linguae Vocabularium; പർവ്വഞ്ഞേളം ചാനഞ്ഞേളം *Parvagnhelum Chánagnhelum* celeberrima Malabarum poemata, ubi fabulosa bella describuntur propter raptum സീത *Sída*, habita inter ശ്രീരാമൻ *Srirámen*, & രാവണൻ *Rávanen* Regem Insulae Ceylan ലംക *Lengà* dictae; രാജ്ജുവംശം യുധിഷ്ഠിരവിജയെ *Reggù Vamsam Judistirávigéje*, historiae scilicet

licet Regum, atque Deorum, aliaque huiuſmodi tum ſacrae, tum profanae hiſtoriae monumenta Grandonica communiter appellantur, cum tamen Samſcrudonica Lingua ſint conſcripta, & voces ipſae in relatis Libris contentae non Grandonicum, ſed Samſcrudonicum exhibeant nomen. Cur autem una, atque eadem Lingua duplici donetur diſtincto vocabulo, non aliam ſane putaverim cauſſam, quam Librum quemlibet appellare conſueviſſe Malabares ഗ്രന്ഥം *Grantham*, unde & Grandonica Lingua; licet tamen, quae intus in Libris conſcripta eſſent, non niſi Samſcrudonica Lingua conciperentur.

VIII. Tanti autem pendunt Samſcrudonicum Idioma, elementaque, ex quibus ipſum coaleſcit, Malabares, Tamuli, Telugici, ac Indoſtani, ſive Indi proprie dicti, ut non ſit abs re eruditionis ergo fabuloſam originem repetere, ſicut ipſi enarrant. Fingunt itaque ſupremum apud ipſos Numen ഈശ്വരൻ *Iſuaren* (quem alio nomine ശിവൻ *Siven* appellant) collocutum fuiſſe cum uxore ſua ശക്തി *Sakti* (quae & പാർവ്വതി *Parvadi*) ſuprema pariter

riter Deitate, dixisseque ഉം *Vum*, ipsamque respondisse ആം *Aam*, cui addidit masculus Deus നമശ്ശിവായ *Namáscivája*, adoretur *Sciven*, ipsique Dea subiunxit നാരായണെയെ നമഃ *Narájaneje namà*, adoretur *Narájanen* (idem est, ac വിഷ്ണു *Vištnu*); atque ita phantasticam huiusmodi locutionem protrahentes quinquaginta, & unum composuisse elementa, quibus efformatur Alphabetum Samscrudonicum. Quamobrem tanta veneratione prosequuntur primas quinque hasce litteras, seu potius syllabas നമശ്ശിവായ *Namà Sciváia*, പഞ്ചാക്ഷരം *Pangiákçiaram* ab ipsis dictas, quas protulisse fertur ipsorum Deus *Issuaren*, ut in solemnem, quotidianamque communiter evaserit eorumdem orationem, sicut & sequentia verba ab his non absimilia ശിവാ ശിവാ *Scivà Scivà*, നാരായണാ നാരായണാ *Narájanà Narájanà*, ഹരാ

ഹറാ *Harà Harà*.

ix. Ex fabulósa huiusmodi narratione tuto colligimus huiusce Linguae elemenra antiquissima esse, neque originem facile innotescere; minus autem probari posse omnes Indorum litteras a Brammhanicis ortum ducere, sicut autumat La-Crozius *Thesauri Epistolici* Lib. III. pag. 23. His itaque adnotatis, tum ut erudiatur Lectoris animus, ac disponatur, tum ne cogeremur inutiliter repetere, quae nullatenus repetenda non sunt, modo in explanationem vulgaris Linguae Malábaricae contendimus.

x. Lingúa igitur vulgaris Malabarica ea nempe, quae usurpatur a Gentibus littoris Malabarici Incolis a Promontorio Comorino usque ad Montem Delì prope Regnum Canarà, nil nisi dialectus est Samscrudonicae Linguae; iisdem enim ferme utitur elementis, atque Grandonica, paucis exceptis; unde & hoc Alphabetum Grandonico-Malabaricum appellatur, nisi velis ipsum dicere Samscrudonicum, eo quod, si excipias humiliorem vulgi Linguam, quae proprie മലയാഴ്മ *Maleáima* vocatur; quae vero a cultiori, ac nobiliori hominum coetu scribitur, atque pronunciatur, Samscrudonica dicitur, nempe

സംസ്കൃതം *Samscrudam*, ut optime advertit Vincentius Maria a Sancta Catharina Missionarius Apostolicus in suo Itinerario ad Indos Lib. III. Cap. XIV. pag. 280. Neque ego aliter illam nuncupatam audivi toto eo temporis spatio, quo inter Gentes Malabaricas Catholicae Fidei promulgandae operam dedi.

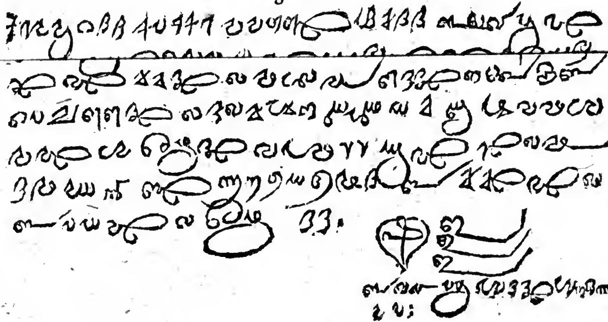
XI. Verum sicut Aegyptiis, a quibus una cum Idolorum cultu, ac superstitiosa ipsorum Religione, litteras Indos primum accepisse putat, & multis non incongrue probat La-Crozius in Historia Christianorum Indiae Lib. VI. pag. 442., sicut, inquam, Aegyptiis duplex Alphabetum fuit, Hierogrammaticum unum, & Epistolographicum alterum; sic Malabarensibus duplex est scripturae genus, videlicet Malabarico-Samscrudonicum, & Malabarico-Tamulicum. Malabarico-Samscrudonica scriptura, de qua nunc agimus, utuntur tum in veteribus exaratis Libris intelligendis, ac novis in dies componendis, tum praecipue in his, quae ad religionem, vel ad eruditionem pertinent. Scripturam Malabarico-Tamulicam, quae മലെയാന്തമുഴ് *Maleán-Tamuza* nuncupatur, adhibent plerumque in epistolis familiaribus, ac syngraphis

phis conſcribendis, in actis publicis firmandis, emptionibus ſtabiliendis, contractibus paciſcendis, ceteriſque huiuſcemodi. Litterae eaedem fere ſunt numero, ac Tamulicae; in figura tamen haud leviter diſcrepant: cum vero Samſcrudonicas ſignificationes valde imperfecte enuntient in eo, quod ad profanam, ſacramque eruditionem ſpectat, hoc infimum ſcribendi genus adhibere proinde detrectant.

xII. Harum Litterarum figuras, formamque nobis exhibet Syngrapha cuiuſdam *Itti-Aciuden* Doctoris Malabarici excerpta ex Horti Indico-Malabarici Tom. I. in Praefatione, quae lignea tabula inciſa adſervatur inter Cimelia Typographiae Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, quamque typis editam hic adnectimus. Sic autem interpretatur:

Ego Itti-Aciuden Doctor Malabaricus natione Cego, gentilis, & naturalis in Carrapuram, ſeu terra dicta Codda Carrapalli, habitator aedium dictarum Collada, qui proavis, avis, ac parentibus Medicis, ſeu Doctoribus natus ſum, teſtor me per mandatum D. Commendatoris Henrici a Rheede veniſſe in Civitatem Cocinenſem, & per Emmanuelem Carneiro nobilis Societatis Indicae interpretem dixiſſe, & dictaſſe nomina, virtutes medicas, & proprietates arborum, plantarum, herbarum, & convolvulorum, tum ſcriptas, & explicatas in Libro noſtro, tum

quas

quas diuturna experientia, & exercitio observaveram: quod vero haec explicatio, & dictatio absque ullo dubio praeterierit, nec ullus Doctorum Malabaricorum sit, qui de veritate eorum, quae dixi, dubitet, feci praesentes, quas propria manu mea scripsi, & subscripsi. Datum in Civitate Cocinensi 20. *Aprilis* 1675

Ego Itti-Aciuden Doctor Malabaricus.

Haec sunt, quae necessario observanda putavimus circa infimum scribendi genus, quo natio Malabarica communiter uti solet.

XIII. Ceterum Gens Malabarica, si eruditorum ordinem respiciamus, est litteris, ac omni disciplinarum genere, suo more, cultissima; libris, quos e foliis palmae Indicae പനാ *pańá* vulgo dictae, conficit, graphiisque ferreis, & chalibeis എഴുത്താണി *Ezuttáni*, vel നാരായം *Nárájam* nuncupatis, fine ullo mensae subsidio, aut brachiorum fulcro mira celeritate, & elegantia conscribit, affatim abundans; praecipue vero arti poeticae, scriptisque metricis deditissima est; adeo ut sit admodum difficile opus aliquod inter ipsos invenire soluta oratione exaratum. Dextrorsum ipsi versus scribunt, sicuti Graeci, Latini, ac ceteri contermini Indi. Hoc autem ipsis maxime proprium est, ut nullis utantur punctis, atque com-

commatibus; imo nec ſpatiis quidem, quibus voces aliae ab aliis diſtinguantur; ſed ita omnia ſimul commixta ſcribunt, ut una tantum vox videatur. Hinc nunquam utuntur figuris vocalium, niſi periodus incipiat per vocem, quae in fronte vocalem habeat; in medio vero orationis, ſi poſt vocem, quae definit per conſonantem, ſequatur alia, quae per vocalem incipiat, mutata conſonae finalis figura, illi adnectunt figuram ſequentis vocalis; ex. gratia:

ദൈവം ഏല്ലാററക ഉപവിക്ക ഉട

യതിംപൃതാൎമൈയാഗ്രൎഹ്ണൂക്ഷു

നകിനെനൈകൊണ്ടേ ഇഹലൈാകത്തി

ംകൽ ഇറിക്കുനെനനൽകനസ്സ

ൊക്കയെയാടും ക്രൂടെത്തിനെനെസ്സ

ഹിക്കയും വെണം *Cum Deus ſit ſumme amabilis, debemus ipſum, dum in hoc mundo ſumus, ex toto corde amare*. Elegantius ſcribunt ſequenti modo: ദൈവമില്ലാറെ

കാപവിക്കടയതിംപൃതാൎമൈ

യാഗ്രന്നാക്ഷുനകിനെനൈകൊണ്ടേഹ

ലൊകകൎത്താം കലിനിക്കൊന്നുമദ്ദക

കന്നൊസ്സുക്കാമെയ്യുട്ടം ക്രൂടെതിനെന്നു

നെസ്സഹിക്കാഷ്യം മെപൎണ്ണം. Hic autem ſcribendi modus non parum negotii faceſſit iis, qui linguam haud quaquam perfecte norunt, quique ſua libertate donata verba non aſpicientes, nec ipſa intelligere, nec ſimili modo contexta in Lexico ipſa invenire umquam poterunt.

XIV. Nomina, quae apud Malabares വചനം *Bacenam* vocantur, aliquibus immutatis, atque animadverſis, duplici tantum gaudent declinatione in Lingua vulgari, licet plures inveniantur in ſublimiori Samſcrudonica. Numerus duplex eſt; ſingularis, qui ഏകവചനം *Egabacenam* vocatur, & pluralis, quem ബഹുവചനം *Behúbacenam* appellant. In ſublimiori autem Lingua datur etiam numerus dualis ദ്വിവചനം *Duibacenam* communiter dictus. Octo vero caſus recenſent Malabares, quos communi vocabulo dicunt

പെരിക്കം *perichum*; hos autem Grandonico Idiomate eadem voce nominant, qua dies lunares appellare consuevere: unde Nominativum പ്രദിപദം *Prediva-dam*; Genitivum ദ്വിദിയ *Duidía*; Dativum ത്രിദിയ *Tridía*; Accusativum ചദുർത്തി *Ciadurtti*; Vocativum പഞ്ചമി *Pangiamì*; Ablativum primum ഷഷ്ഠി *Szasti*; Ablativum secundum സപ്തമി *Saptamì*; Ablativum tertium അഷ്ടമി *Astamì*: tres enim formant ablativos; nempe ablativum quietis, vel exsistentiae desinentem in ഇൽ *il*; ablativum instrumenti, vel caussae desinentem in ആൽ *ál*; ablativum denique societatis desinentem in ഓട *óda*.

xv. Nomina adiectiva in communi Lingua sunt indeclinabilia, quae neque generum, neque numerorum, neque casuum dif-

differentiam agnoſcunt, ſed ex conditione ſubſtantivorum, quibus eadem ſemper forma anteponuntur, diiudicari debent. Pronomina duplici modo diſtinguuntur, honorifica videlicet, & communia, quod eſt valde obſervandum in familiari locutione.

XVI. In ſublimiori Samſcrudonica Lingua licet plura reperiantur genera, in vulgari tamen Malabarica tria tantummodo inveniuntur, nempe maſculinum, femininum, & neutrum. Cum vero genera ലിംഗം *lingam* Grandonice dicantur, maſculinum പുല്ലിംഗം *Pulingam*, femininum സ്ത്രീലിംഗം *Strilingam*; neutrum നപുംസകലിംഗം *Napunſaga lingam* appellare ſolent. Generis maſculini ſunt ea omnia, quae ad Deum, Angelos, ac homines pertinent; femininum eſt, quod rationalem feminam ſonat; cetera autem cuiuſcumque ordinis ſint, ſive irrationabilia, ſive inſenſibilia ſunt generis neutrius, ut വൃക്ഷം *Brakciam* Arbor, ആദിത്യൻ *Aditien* Sol, മൃഗം *Mrugam* Bellua, മെഘം

Méggam Nubes, സമുദ്രം *Samudram* Mare &c.

xvII. Verbum, quod Grandonica voce appellatur ധാതു *Ddhádu*, in vulgari Idiomate habetur tamquam imperſonale, quia coniugationes omnium temporum eaedem omnino ſunt. Proprie non invenitur, niſi tempus praeſens, praeteritum, & futurum; reliqua vero tempora, ſicut & modi, praeter modum imperandi, ſupplentur quibuſdam particulis, ac praepoſitionibus, verbis omnibus in fine annecti ſolitis. Nulla dantur in hac Lingua verba proprie paſſiva; quae enim paſſiva dicuntur, neutra potius habenda ſunt; nam omnia verba fiunt paſſiva, ipſis addendo verbum പെടുന്നു *Pedunnu*, quod pati ſignificat; ex. gr. നിറെയുന്നു *nirejunnu* implere, നിറെയപ്പെടുന്നു *nirejáppedunnu* impleri. Verba autem alia ſunt affirmativa, alia negativa, anomàla alia, & alia defectiva, & his praecipue abundat Malabarica Lingua.

xvIII. Ceterum quod ſpectat ad huius Linguae ſyntaxim, ea quidem brevis eſt, ac iiſdem fere utitur regulis, quibus Latina;

tina; imo auſim dicere, eo elegantiorem fore, quo magis elegantiori Linguae Latinae ſtilo accedat; & ſane meretur Samſcrudonica Lingua, ut ab eruditis inter praeſtantiores Orientis, atque Indiarum Linguas annumeretur, ut eam annumerare non dubitabit, qui vel mediocrem eius notitiam ſibi adquiſierit, eamque poterit cum aliis conferre. Si enim verborum copiam ſpectemus, ſumma ea eſt, & incredibilis: adeo ut cum locupletiſſimis eadem certare poſſit. Neque minor eſt eius elegantia, venuſtas, atque maieſtas, quibus ſingulari verborum pondere exprimitur; ſimplicitate demum, qualem natura ipſa requirit, non parum illuſtratur, atque cultoribus ſuis ſe commendat. Sed de his ſatis.

XIX. Pauca modo ſubiungenda aequum duxerim de modo, quo Malabares ſcripta ſua ſolent exordiri; de ipſorum Epocha, & uſitata inter eos annorum computatione. Auſpicium itaque ſcribendi ſumunt Malabares a Deorum invocatione, praeſertim

വിഷ്ണു & ഗണപതി *Viſtnu*, & *Ganavadi*

ſequenti modo: ഹരി ശ്രീ ഗണപതെ

യനമഃ *Hari Sri Ganevadeje namà*; Adoretur *Hari* (nomen eſt *Viſtnu*) & *Ganavadi* ſum-

 mo

mo honore dignus; alii tantummodo ſcribunt ഹരി *Hari*; alii vero, ac praecipue eruditi ſcribunt ശ്രീ ഗുരുവെ നമഃ *Sri Guruvè namà*; Summo honore dignus Magiſter adoretur, nempe *Ganavadi*. Viſtnuviſtae autem ſolent ſcribere ഉം നമൊ നാരായണാ *Vum namò Narájana*; Adoretur *Narájanen*, ſeu *Viſtnu*. Chriſtiani vero Malabares eorum ſcripta exordiuntur ab invocatione veri ſummi Dei, ſic: സൎവ്വെശ്വരായെ നമഃ *Saruesuaráje namà*; Adoretur omnipotens Deus, vel ഈശൊമ്ശിഹായെ നമഃ *Iſò Mſciáje namà*; Adoretur Ieſus Chriſtus.

xx. Quod vero ſpectat ad annorum ſupputationem, ut olim ab urbe ſua condita Romani, ſic modo Malabares ab urbe കൊല്ലം *Collam* condita annorum computum exordiuntur, eo quod eſſet tunc temporis inter Malabaricas celeberrima, ac nobiliſſima; hinc iuxta ipſorum computationis formam hic annus, qui nobis eſt a Nativitate Chriſti CIↃIↃCCLXXI., eſt Malaba-

labarenſibus ab urbe Collam condita annus ıↄccccxLVI., nempe കൊല്ലം തൊ

ള്ളായിരത്ത നാല്പത്താറാം കാലം

Collam tolláiratta nalpattáràm kálam; ac propterea urbis illius erectioni aſſignandus eſt annus ıↄccccxxv. Aerae vulgaris; non autem annus ıↄcccxxıI., ut volunt Croſaeus, & Govea; minus vero annus ıↄccccLV., ut e quibuſdam Codd. Syr. Vaticanis cenſuit Cl. Praeſul Ioſephus Simonius Aſſemanius Diſſer. de Syr. Neſt. pag. 442.

xxı. His itaque eruditionis ergo praelibatis, nunc nobis loquendum ſupereſt de litteris Malabaricis, earumque nomine, ac diviſione. Sicuti vero Malabares in ſex ordines omnes ſuas diſtribuunt litteras, ſic nos pariter eorum morem ſequuti eadem ordinis diviſione ipſas trademus.

I. quidem Vocales dabimus initiantes.
ıI. Conſonas ſimplices, ſeu radicales.
ııI. Conſonas vocalium notis expreſſas.
ıv. Conſonas ex binis, ac ternis litteris contextas.
v. Conſonas alias duplices, atque finales.
vı. demum varios litterarum nexus.

C A P. I.

De Vocalibus.

Malabarica Lingua aeque, ac Grandonica quinquaginta, & una litteris constat; ex his sexdecim sunt vocales, & consonae trigintaquinque. Vocales litterae sequenti modo depictae traduntur.

Figura.	*Nomen.*	*Potestas.*
അ	a	a brevis
ആ	aá	à longa
ഇ	i	i brevis
o ഈ o	ii	ì longa
ഉ	u	u brevis
ഊ	uù	ù longa
ഋ	iru	ru brevis
ൠ	iruù	rù longa
ഌ	ilu	lu brevis

liuu

Figura.	*Nomen.*	*Potestas.*
௡	iluù	luù longa
எ	e	e
ஐ	ai	a, & i distinctè
ஒ	o	o
ஔ	au	a, & u distinctè
அம்	am	a, & m
அஃ	ah	áh finalis aspirata

Ex supradictis vocalibus, quatuor, nempe ருʼ ரூʼ லுʼ ௡ *ru*, & *ruú*, *lu*, & *luú* sunt ex Grandonico Aphabeto desumptae, nec iis utimur in vulgari Lingua; sed in antiquis Codicibus கிரந்தம் *Grantham* dictis tantummodo est invenire.

In vocalibus எ *e*, & ஒ *o* conscribendis non distinguitur brevis a longa; aliqui tamen, ut *e* longam distinguant, eam hoc modo inflectunt ஏ, *e* nempe longa:

എപ്പുകൾ *eppughel* iunĉturae corporis; hanc quoque notam ാ addunt ഒ *o* ſcribendo ഒാ, nempe *o* longa. Melius alii vocalem *o* longam hoc modo pingunt ഓ, unde ഓട *óda* tegula. Hic ſcribendi modus licet ab omnibus conſtanter non obſervetur, ne quis tamen haereat in legendo, nonnulla quidem ſcire neceſſe eſt.

Quare litterae ഐ *ai*, vel *ei*, & ഔ *au*, quae debent exaĉte proferri, ita ut utraque vocalis diſtinĉte audiatur, potius dicendae ſunt Diphthongi, quam vocales.

Littera അം *am*, quae nobis conſona eſſet, apud Malabares vocalis habetur, ſicut & in Brammhanicis elementis *ang* vocalibus annumeratur. അഃ *áh* finalis hoc addit അ *a* brevi, quod cum aliqua levi aſpiratione, atque conatu proferatur; illi enim duo circuli, quorum alter alteri ſupereminet, in fine additi ſunt ſignum conatus, & aſpirationis, qua littera pronuntiatur, clara tamen, & aperta voce; Si vero in medio diĉtionis inveniantur dicycli,

cycli, ut in hac voce ദുഃഖം *Du-kkham* triſtitia, denotant ipſi ſuſpenſionem vocis in anteriori littera pronuntianda, atque conatum, quo ſubſequens efferri debet.

Nec video, cur haec littera inter vocalium numerum a quibuſdam non adſcribatur, cum inter vocales diſtincte eam tradant tam Brammhanes Magiſtri in praeclara Univerſitate Tricciurenſi, quam ceteri Grammatici Malabares in ipſorum Scholis കളരി *Kaleri* vulgo dictis, & iure quidem; diverſam enim continet pronunciandi rationem, qua fit aliquando, & praecipue in ſublimiori Samſcrudonica Lingua, ut non ſolum diſtinctum reddat ſonum, ſed & ſenſum ipſum immutet; ex. gr. വൃക്ഷ *Brakcia* arbor; വൃക്ഷൌ *Brakciau* duae arbores; വൃക്ഷഃ *Bracciāh* plures arbores. Addas, quod cum അ *a* brevis ſit unicuique conſonae congenita, numquam ſcribitur; at അഃ *āh* finalis aſpirata ſemper debet exprimi, ſicuti ആ *a* longa, ac ceterae inter ſe diſtinctae vocales.

CAP. II.

CAP. II.

De Consonis simplicibus, seu radicalibus.

SExdecim itaque vocalibus statutis, ut a Malabaribus accepimus, veniamus nunc ad consonantes simplices, seu radicales, quae sunt trigintaquinque, quaeque sequenti ordine traduntur.

Figura.	*Nomen.*	*Potestas.*
ക	ka	k
ഖ	kkha	kk
ഗ	ga	g
ഘ	ggha	gg
ങ	nga	ngh
ച	cia	c
ഛ	cciha	cc
ജ	gia	g
ഝ	ggiha	gg

Figura.	*Nomen.*	*Peteſtas.*
ഞ	gna	gn
ട	ta	t
ഠ	ttha	tt
ഡ	da	d
ഢ	ddha	dd
ണ	na	n
ത	ta	t
ഥ	ttha	tt
ദ	da	d
ധ	ddha	dd
ന	na	n
പ	pa	p
ഫ	ppha	pp
ബ	ba	b

Figura.	*Nomen.*	*Poteſtas.*
ഭ	bbha	bb
മ	ma	m
യ	ja	j
ര	ra	r
ല	la	l
വ	va	v
ശ	ſcia	s
ഷ	ſza	ſz
സ	ſa	s
ഹ	ha	h
ള	la	l
ക്ഷ	kcia	kc

Ex his litteris alias effingunt, quibus vocales copulantur conſonanti; non enim Latinorum more poſtponunt conſonanti vocalem, ut ſyllabas efforment: ſed Aetio-pum,

pum, ac reliquorum Indorum more vocales cum conſonis copulant, atque ad dictionem inſtituendam ex vocali, & conſonanti tertiam efformant figuram. Supradictis autem vocalium figuris initio dictionis tantum modo utuntur, numquam vero in medio, vel in fine orationis; iis enim alii ſubrogantur figurarum ductus, quibuſcum conſonae devinctae vocalium naturam ſuperinduunt.

Verum conſonae Malabaricae tam ſimplices, quam duplicatae hanc proprietatem habent, ut per ſe ipſas ſyllabam, ac nomen conſtituere valeant, ceu ex. gr. നല്ലത *nallada* bonum; ക്ഷമ *kciamà* terra, eo quod *a* vocalis brevis unicuique conſonae ſit ingenita, & ab ea inſeparabilis. Hinc Malabares ad vocalem അ *a* brevem explicandam nihil addunt conſonanti, licet pronuntietur, & quidem diverſimode iuxta variam nominum, ac verborum deſinentiam. In ceteris vero vocalibus delineandis utuntur quibuſdam notis, atque figuris, ut ſequitur.

Exprimunt ആ *a* longam addendo conſonae hanc figuram ാ, quae ദീർഘം *dirgghàm* vocatur. Sic ex പ fit പാ *pà*

പാവി *pávi* miser, vel peccator; ex ന fit നാ *ná* canis; ex ബ fit ബാ *bá* os, oris; ex മ fit മാ *Má* Dea Lekcimi; & sic de ceteris.

Haec nota ി വള്ളി *Vallì* dicta supra consonam scripta supplet vices vocalis *i* brevis; unde ex ല *la* ലി *li*, ലിംഗം *lingam* genus, vel sexus; ex ബ *ba* fit ബി *bi*, ബിംബം *bimmam* imago, statua, vel idolum. Si autem haec eadem figura hoc modo ീ inflectatur, atque circulum exprimat in anteriori parte, supra consonas picta sonat, ut ഈ *i* vocalis longa. Hoc modo ex പ *pa* fit പീ *pi*, പീഢ *piddha* tristitia; ex ല *la* fit ലീ *li*, ലീലാ *lílá* iocus; ex മ *ma* fit മീ *mi*, മീൻ *mìn* piscis. In exprimenda ve-

ro *u* vocali brevi, & *ù* longa variant ſatis Malabares; omnes tamen figurae ു, quibus hae vocales delineantur, ad ſequentes reduci poſſunt.

Conſonis ക *ka*, & ര *ra* adduntur hae duae notae ു, & ൂ Ita ex ക fit കു *ku*, & കൂ *kuù*, കുംഭം *kumbbham* ſignum aquarii, & കൂൻ *kún* gibbus; ex ര fit രു *ru*, & രൂ *ruù*, രുദ്രൻ *Rudren*, idem ac *Viſhnu*; രുധിരം *ruddhiram* ſanguis; രൂപം *rúvam* imago. Verum in hac ultima littera *ù* longa melius ſane exprimetur, ſi a laeva ad dexteram inflectatur hoc modo രൂപി *rúvi* corporeus; അരൂപി *arúvi* incorporeus; രൂപ്യം *rúpiam* argentum &c.

In ſequentibus litteris, nempe ഗ ഛ ജ ത ഭ ശ ഹ *u* brevis, & *ù* longa hiſce duabus figuris exprimuntur ു, &

ൂ. Sic ex ഗ *ga* fit ഗു ഗൂ *gu* ; *guù* ; ex ഛ *cciah* ഛു ഛൂ *ccihu* , *ccihuù* ; ex ജ *gia* ജു ജൂ *giu* , *giuù* ; ex ത *ta* തു തൂ *tu* , *tuù* ; ex ഭ *bbha* ഭു ഭൂ *bbhu*, *bbhuù* ; ex ശ *ſcia* ശു ശൂ *ſciu* , *ſciuù* ; ex ഹ *ha* ഹു ഹൂ *hu* , *huù* .

Litterae ണ *na* , & ന *na* , ac ex ipſis compoſitae ണ്ണ , & ന്ന *nna* , induunt figuras *u* brevis, & *ú* longae, hoc modo ണു ണൂ *nu* , *nuù* ; നു നൂ *nu*, *nuù* ; ണ്ണു ണ്ണൂ *nnu*, *nnuù* ; ന്നു ന്നൂ *nnu* , *nnuù* .

Reliquis demum conſonis haec duae notae ു ൂ ſubnectuntur ſequenti modo ; ex ല la fit ലു ലൂ *lu* , *luù* ; ex ച *cia* fit ചു ചൂ *ciu* , *ciuù* ; ex പ *pa* fit പു പൂ

pu ;

pu, *puù*, & ſic de ceteris, ut inferius in Syllabario.

Pro vocalibus ஋ *iru*, & ஌ *iruù* duae ſequentes figurae ſubrogantur ு, & ூ quae ſubter conſonas a dextera ad laevam curve deductae, ipſiſque ſubnexae debent exprimere *iru* brevem, & *iruù* longam hoc pacto; ex ஸ *ſa* fit ஸு ஸூ *ſiru*, *ſiruù*; ex ம *ma* fit மு மூ *miru*, *miruù*; ex க *ka* fit கு கூ *kiru*, *kiruù*. Attamen haec littera க *ka* aliquando exprimit *ru* brevem hoc modo: க்ரு *kru*, unde க்ருவா *kruvà* miſericordia, க்ருமி *krumi* vermis.

Vocales ஌ *ilu*, & ஌ *iluù* integras addunt conſonantibus [illegible] [illegible] *cilu*, *ciluù*; [illegible] [illegible] *tilu*, *tiluù*.

Vocalem எ *e* pingunt hac figura ெ புள்ளி *pulli* dicta, quae conſonae ſem-

 per

per anteponitur sequenti modo ; ex പ *pa* fit പെ *pe* Diabolus ; ex മ *ma* fit

മെ *me* മെഘം *megghám* nubes &c.

Loco Diphthongi ഐ *aì*, vel *eì* anteponunt consonae binas hasce figuras

െെ ; unde ex മ *ma* fit മൈ *mei* corpus ; ex ക *ka* fit കൈ *kai* manus.

Vocalem ഒ *o* significant locando inter has duas figuras െ, & ാ consonam hoc pacto ; ex മ fit മൊ *mo* മൊ ക്ഷം *mokciam* gloria caelestis ; ex ശ *scia* fit ശൊ *scio* ശൊഭ *scióbbha* splendor, ശൊഭിതൻ *sciobbhiden* vir praeclarus.

Diphthongum ഔ *aù* pingunt duabus hisce notis െ, & ൗ, atque in earum medio consonam locant ; sic ex പ *pa* fit

പൌ *paù*, പൌരുഷ്യം *pauruʃzam* ostentatio; aliquando vero hanc ſolam figuram ൗ addunt conſonanti, & ita ex സ *ſa* fit സൗ *ſaù*, സൗഖ്യം *ſaùkkhiam* felicitas; ex ഭ *bbha* fit ഭൗ *bbhaù*, ഭൗമ്യം *bbhaumiam* res terreſtris.

Vocalem അം *am* integram addunt conſonantibus, unde കം *kam* സം *ſam*.

Supplent demum vices ultimae vocalis അഃ *áh* finalis exſpirativae addendo conſonae duos illos circellos, quos വിസർഗ്ഗം *viſarggham* vocant, qui & vocalem denotant, atque, ut ſuperius dictum eſt, exprimunt aſpirationem, & levem vim, qua littera profertur.

C A P. III.

De Conſonantibus compoſitis.

VOcalibus, atque Conſonis ſimplicibus ſeiunctim expoſitis, ſub oculis modo ſubiiciam conſonantes compoſitas, ſeu

cum vocalibus coniunctas, quae sequenti ordine, ac figura traduntur. Quare sit modo sequens Syllabarium.

ക	കാ	കി	കീ
Ka	kaà	ki	kiì
കു	കൂ	കൃ	കൄ
ku	kuù	kiru	kiruù
കൢ	കൣ	കെ	കൈ
kilu	kiluù	ke	kaì
കൊ	കൌ	കം	കഃ
ko	kaù	kam	káh.
ഖ	ഖാ	ഖി	ഖീ
Kkha	kkhaà	kkhi	kkhiì
ഖു	ഖൂ	ഖൃ	ഖൄ
kkhu	kkhuù	kkhiru	kkhiruù
ഖൢ	ഖൣ	ഖെ	ഖൈ
kkhilu	kkhiluù	kkhe	kkhaì
ഖൊ	ഖൌ	ഖം	ഖഃ
kkho	kkhaù	kkham	kkháh.
ഗ	ഗാ	ഗി	ഗീ
Ga	gaà	ghi	ghiì

ഗു   ഗൂ   ഗൃ   ഗൄ
gu   guù   ghiru   ghiruù

ഗൢ   ഗൣ   ഗെ   ഗൈ
ghilu   ghiluù   ghe   gaì

ഗൊ   ഗൌ   ഗം   ഗഃ
go   gaù   gam   gàh.

ഘ   ഘാ   ഘി   ഘീ
Ggha   gghaà   gghi   gghii

ഘു   ഘൂ   ഘൃ   ഘൄ
gghu   gghuù   gghiru   gghiruù

ഘൢ   ഘൣ   ഘെ   ഘൈ
gghilu   gghiluù   gghe   ggaì

ഘൊ   ഘൌ   ഘം   ഘഃ
ggho   gghaù   ggham   ggháh.

ങ   ങാ   ങി   ങീ
nga   ngaà   nghi   nghii

ങു   ങൂ   ങൃ   ങൄ
ngu   nguù   nghiru   nghiruù

ങൢ   ങൣ   ങെ   ങൈ
nghilu   nghiluù   nghe   ngaì

ങൊ	ങൌ	ങം	ങഃ
ngo	ngaù	ngam	ngáh.
ച	ചാ	ചി	ചീ
Cia	ciaà	ci	cii
ചു	ചൂ	ചൃ	ചൄ
ciu	ciuù	ciru	ciruù
ചൢ	ചൣ	ചെ	ചൈ
cilu	ciluù	cie	ciaì
ചൊ	ചൌ	ചം	ചഃ
cio	ciaù	ciam	ciáh.
ഛ	ഛാ	ഛി	ഛീ
Cciha	ccihaà	ccihi	ccihiì
ഛു	ഛൂ	ഛൃ	ഛൄ
ccihu	ccihuù	ccihiru	ccihiruù
ഛൢ	ഛൣ	ഛെ	ഛൈ
ccihilu	ccihiluù	ccihe	ccihaì
ഛൊ	ഛൌ	ഛം	ഛഃ
cciho	ccihaù	ccihain	ccihah.
ജ	ജാ	ജി	ജീ
gia	giaà	gi	giì

ജു	ജൂ	ജൃ	ജൄ
giu	giuù	giru	giruù
ജൢ	ജൣ	ജെ	ജൈ
gilu	giluù	ge	giaì
ജൊ	ജൌ	ജം	ജഃ
gio	giau	giam	giah.
ഝ	ഝാ	ഝി	ഝീ
Ggiha	ggihaà	ggihi	ggihiì
ഝു	ഝൂ	ഝൃ	ഝൄ
ggihu	ggihuù	ggihiru	ggihiruù
ഝൢ	ഝൣ	ഝെ	ഝൈ
ggihilu	ggihiluù	ggihe	ggihai
ഝൊ	ഝൌ	ഝം	ഝഃ
ggiho	ggihaù	ggiham	ggiháh.
ഞ	ഞാ	ഞി	ഞീ
Gna	gnaà	gni	gniì
ഞു	ഞൂ	ഞൃ	ഞൄ
gnu	gnuù	gniru	gniruù
ഞൢ	ഞൣ	ഞെ	ഞൈ
gnilu	gniluù	gne	gnaì

ఞొ	ఞౌ	ఞం	ఞః
gno	gnaù	gnam	gnáh.
ట	టా	టి	టీ
Ta	taà	ti	tiì
టు	టూ	టృ	టౄ
tu	tuù	tiru	tiruù
టౢ	టౣ	టె	టై
tilu	tiluù	te	taì
టొ	టౌ	టం	టః
to	taù	tam	táh.
ఠ	ఠా	ఠి	ఠీ
ttha	tthaà	tthi	tthiì
ఠు	ఠూ	ఠృ	ఠౄ
tthu	tthuù	tthiru	tthiruù
ఠౢ	ఠౣ	ఠె	ఠై
tthilu	tthiluù	tthe	tthaì
ఠొ	ఠౌ	ఠం	ఠః
ttho	tthaù	ttham	ttháh.
డ	డా	డి	డీ
Da	daà	di	diì

డు	డూ	డృ	డౄ
du	duù	diru	diruù
డౢ	డౣ	డె	డై
dilu	diluù	de	daì
డొ	డౌ	డం	డః
do	daù	dam	dáh.
ఢ	ఢా	ఢి	ఢీ
Ddha	ddhaà	ddhi	ddhiì
ఢు	ఢూ	ఢృ	ఢౄ
ddhu	ddhuù	ddhiru	ddhiruù
ఢౢ	ఢౣ	ఢె	ఢై
ddhilu	ddhiluù	ddhe	ddhaì
ఢొ	ఢౌ	ఢం	ఢః
ddho	ddhaù	ddham	ddháh.
ణ	ణా	ణి	ణీ
Na	naà	ni	niì
ణు	ణూ	ణృ	ణౄ
nu	nuù	niru	niruù
ణౢ	ణౣ	ణె	ణై
nilu	niluù	ne	naì

ணொ	ணௌ	ணம்	ணஃ
no	naù	nam	náh.
த	தா	தி	தீ
Ta	taà	ti	tiì
து	தூ	த்ரு	த்ரூ
tu	tuù	tiru	tiruù
த்லு	த்லூ	தெ	தை
tilu	tiluù	te	taì
தொ	தௌ	தம்	தஃ
to	taù	tam	táh.
ட	டா	டி	டீ
Ttha	tthaà	tthi	tthiì
டு	டூ	ட்ரு	ட்ரூ
tthu	tthuù	tthiru	tthiruù
ட்லு	ட்லூ	டெ	டை
tthilu	tthiluù	tthe	tthaì
டொ	டௌ	டம்	டஃ
ttho	tthaù	ttham	ttháh:
ദ	ദാ	ദി	ദീ
da	daà	di	diì

దు దూ దృ దౄ

du duù diru diruù

దౢ దౣ దె దై

dilu diluù de daì

దొ దౌ దం దః

do daù dam dáh.

ధ ధా ధి ధీ

ddha ddhaà ddhi ddhiì

ధు ధూ ధృ ధౄ

ddhu ddhuù ddhiru ddhiruù

ధౢ ధౣ ధె ధై

ddhilu ddhiluù ddhe ddhaì

ధొ ధౌ ధం ధః

ddho ddhaù ddham ddháh.

న నా ని నీ

na naà ni niì

ను నూ నృ నౄ

nu nuù niru niruù

నౢ నౣ నె నై

nilu niluù ne nai

നൊ നൌ നം നഃ

no naù nam náh.

പ പാ പി പീ

pa paà pi pii

പു പൂ പൃ പൄ

pu puù piru piruù

പൢ പൣ പെ പൈ

pilu piluù pe paì

പൊ പൌ പം പഃ

po paù pam páh.

ഫ ഫാ ഫി ഫീ

ppha pphaà pphi pphiì

ഫു ഫൂ ഫൃ ഫൄ

pphu pphuù pphiru pphiruù

ഫൢ ഫൣ ഫെ ഫൈ

pphilu pphiluù pphe pphaì

ഫൊ ഫൌ ഫം ഫഃ

ppho pphaù ppham ppháh.

ബ ബാ ബി ബീ

ba baà bj biì

ബു ബൂ ബൃ ബൄ
bu buù biru biruù

ബൢ ബൣ ബെ ബൈ
bilu biluù be baì

ബൊ ബൌ ബം ബഃ
bo baù bam báh.

ഭ ഭാ ഭി ഭീ
bbha bbhaà bbhi bbhiì

ഭു ഭൂ ഭൃ ഭൄ
bbhu bbhuù bbhiru bbhiruù

ഭൢ ഭൣ ഭെ ഭൈ
bbhilu bbhiluù bbhe bbhaì

ഭൊ ഭൌ ഭം ഭഃ
bbho bbhaù bbham bbháh.

മ മാ മി മീ
ma maà mi miì

മു മൂ മൃ മൄ
mu muù miru miruù

മൢ മൣ മെ മൈ
milu miluù me maì

മൊ	മൌ	മം	മഃ
mo	maù	mam	máh.
ജ	ജാ	ജി	ജീ
ja	jaà	ji	jiì
ജു	ജൂ	ജൃ	ജൄ
ju	juù	jiru	jiruù
ജൢ	ജൣ	ജെ	ജൈ
jilu	jiluù	je	jaì
ജൊ	ജൌ	ജം	ജഃ
jo	jaù	jam	jáh.
ര	രാ	രി	രീ
Ra	raà	ri	riì
രു	രൂ	രൃ	രൄ
ru	ruù	riru	riruù
രൢ	രൣ	രെ	രൈ
rilu	riluù	re	raì
രൊ	രൌ	രം	രഃ
ro	raù	ram	ráh.
ല	ലാ	ലി	ലീ
La	laà	li	liì

ലു ലൂ ലൃ ലൄ
lu luù liru liruù

ലൢ ലൣ ലെ ലൈ
lilu liluù le laì

ലൊ ലൌ ലം ലഃ
lo laù lam láh.

വ വാ വി വീ
Va vaà vi viì

വു വൂ വൃ വൄ
vu vuù viru viruù

വൢ വൣ വെ വൈ
vilu viluù ve vaì

വൊ വൌ വം വഃ
vo vaù vam váh.

ശ ശാ ശി ശീ
. Scia ſciaà ſci ſciì

ശു ശൂ ശൃ ശൄ
ſciu ſciuù ſciru ſciruù

ശൢ ശൣ ശെ ശൈ
ſcilu ſciluù ſce ſciaì

ശൊ	ശൌ	ശം	ശഃ
ſcio	ſciaù	ſciam	ſciáh
ഷ	ഷാ	ഷി	ഷീ
Sza	ſzaà	ſzi	ſziì
ഷു	ഷൂ	ഷൃ	ഷൄ
ſzu	ſzuù	ſziru	ſziruù
ഷഌ	ഷൡ	ഷെ	ഷൈ
ſzilu	ſziluù	ſze	ſzaì
ഷൊ	ഷൌ	ഷം	ഷഃ
ſzo	ſzaù	ſzam	ſzáh.
സ	സാ	സി	സീ
Sa	ſaa	ſi	ſiì
സു	സൂ	സൃ	സൄ
ſu	ſuù	ſiru	ſiruù
സഌ	സൡ	സെ	സൈ
ſilu	ſiluù	ſe	ſaì
സൊ	സൌ	സം	സഃ
ſo	ſaù	ſam	ſáh.
ഹ	ഹാ	ഹി	ഹീ
ha	haà	hi	hiì

ஹு	ஹூ	ஹ்ரு	ஹ்ரூ
hu	huù	hiru	hiruù
ஹ்லு	ஹ்லூ	ஹெ	ஹை
hilu	hiluù	he	haì
ஹொ	ஹௌ	ஹம்	ஹஃ
ho	haù	ham	háh.
ள	ளா	ளி	ளீ
la	laà	li	liì
ளு	ளூ	ள்ரு	ள்ரூ
lu	luù	liru	liruù
ள்லு	ள்லூ	ளெ	ளை
lilu	liluù	le	laì
ளொ	ளௌ	ளம்	ளஃ
lo	laù	lam	láh.
க்ஷ	க்ஷா	க்ஷி	க்ஷீ
kcia	kciaà	kci	kciì
க்ஷு	க்ஷூ	க்ஷ்ரு	க்ஷ்ரூ
kciu	kciuù	kciru	kciruù
க்ஷ்லு	க்ஷ்லூ	க்ஷெ	க்ஷை
kcilu	kciluù	kcie	kciaì

ക്ഷൊ	ക്ഷൌ	ക്ഷം	ക്ഷഃ
kcio	kciaù	kciam	kciáh.

C A P. I V.

De litteris binis , ac ternis consonis compositis .

POstquam ea , quam cernis , methodo consonas vocalium notis distinctas , atque connexas ttadidere Malabares ; litteras omnes binis , ac ternis consonis compositas , quas ipsi പൂൎണ്ണാക്ഷരം *Púrnákciaram* vocant , quintuplici diverso modo nobis iterum exhibent , quas claritatis gratia quintuplici Classe nos quoque dividemus .

CLASSIS I.

Haec prima Classis continet consonantes , quibus copulatur *ja* , seu *jota* consonans Graecorum , quod hac figura ‍്യ expressum sub calce litterae dextroversum ascendendo subnectitur hoc pacto :

ക്യ	ഖ്യ	ഗ്യ	ഘ്യ
Kija	kkija	ghíja	gghìa

nghíja	cíja	cihíja	gíja
ggihíja	gníja	tíja	ttlıíja
díja	ddhíja	níja	tija
tthíja	dija	ddhija	nija
píja	pphíja	bíja	bbhija
míja	ʃja	ríja	lija
vija	ʃcija	ʃzija	sija
híja	lija	kcija .	

Hiʃce litteris addi poʃʃunt figurae, quibus vocales exornantur hoc modo:

kiá *kiò* *kiè* *kiù* *kiau*

ക്യാഃ *kiáh* . Non omnes tamen, & eodem modo eas admittunt, ac respuunt ut plurimum figuram, qua *u* vocalis exprimitur, praeter sequentes ച്യ *cija*, ത്യ *tija*, ദ്യ *dija* ന്യ *nija* ഭ്യ *bbhija*; faciunt enim ച്യു *ciu* അച്യുതൻ *aciuden* nomen Idoli, & proprium; ത്യു *tiu* മൃത്യു *mrutiu* mors; ദ്യു *diu* പ്രദ്യുമ്നൻ *pradjumnén* Cupido Malabaricus; ന്യു *niu* മന്യു *maniu* animi moeror;* ഭ്യു *bbhiu* അഭ്യുദയം *abbhiudajam* claritas.

CLASSIS II.

In hac Classi enumerantur consonae illae, quibus additur *r* Latinorum, quod pingitur hac nota ്ര, quae a dextera ad laevam tantisper ascendendo litterae subnectitur hac forma:

ക്ര	ഖ്ര	ഗ്ര	ഘ്ര
Kéra	kkhéra	ghéra	gghéra

nghiéra	ciéra	ccihéra	giéra
ggihéra	gnéra	téra	tthéra
déra	ddhéra	néra	téra
tthéra	déra	ddhéra	néra
péra	pphéra	béra	bbhéra
méra	jéra	réra	léra
vréra	ſceréra	ſzréra	ſréra
héra	léra	kcéréra.	

Hae omnes vocalium figuris necti poſſunt; nota tamen, quod legendo non pronunciatur *éra*, ſed *ra* tantummodo; unde legitur *kra* *pra* &c.

ഗ്രന്ഥവാജന *granthávájena* lectio librorum,

ക്രമം *kramam* ordo in rebus, & fimilia.

Ex iis vero, quae figuris vocalium *i*, & *u* depictae frequentius afpiciuntur; & his contextae una quafi littera affurgunt, funt fequentes:

കൃ Kri	കൄ krii	ക്രു kru	തൃ tri
തൄ trii	ത്രു tru	ഗൃ gri	ഗൄ grii
ദൃ dri	ദൄ drii	പൃ pri	പൄ prii
പ്രു pru	ശൃ fri	ശൄ frii	ശ്രു fru
സൃ fciri	സൄ fcirii	സ്രു fcirù.	

Ex fuperioribus litteris tres copulantur vocali *ú* longae hac nota ക്രൂ *krúú*; ക്രൂരൻ *krúren* vir crudelis; ഭ്രൂ *bhhruù*,

భ్రూవ *bbhrúva* axilla; శిర్వు *scirvù*, శుశ్రూష *sciusrúsa* obsequium.

Litterae త్ర *trà*, & ద్ర *drà* admittunt aliquando figuram, qua *ja* Latinorum, ut superius diximus, exprimitur; unde త్రియ *trija* ధాత్రియం *ddhàtrijam* res terrestris; ద్రియ *drija* దరిద్రియం *daradrijam* paupertas.

CLASSIS III.

Tertia Classis complectitur consonas illas, quibus subnectitur haec littera ల, quae est *la* Tamulicum, & correspondet *l* consonanti Latinorum; unde fit:

క్ల	ఖ్ల	గ్ల	ఘ్ల
Kéla	kkhéla	ghéla	gghéla
ఙ్ల	చ్ల	ఛ్ల	జ్ల
nghéla	ciéla	ccihéla	giéla
ఝ్ల	ఞ్ల	ట్ల	ఠ్ల
ggihéla	gnela	téla	tthéla

déla	ddhéla	néla	théla
tthéla	déla	ddhéla	néla
péla	pphéla	béla	bbhéla
méla	jéla	réla	léla
véla	ſciéla	ſzéla	ſéla
héla	léla	kciéla.	

Hae quoque litterae vocalibus uniuntur; in vocibus autem exprimendis non legitur *éla*, ſed tantum *la*; unde pronutiatur *pla*, *pli*, *plu*, non vero *péla*, *péli*, *pélu* &c.

Vix aliquando cum vocali *u* connexa inveniuntur; aliquae potius admittunt (ſed raro) notam vocalis *i* hoc pacto *kli*

ക്ലിപ്തി *klipti* ornatus, ക്ലീ *klìi* ക്ലീംബ *klìimba* sexu carens, പ്ലീഹ *plìhà* hydrops, സ്ലീവാ *Slivà* Crux, സ്ലീഹാ *Scilihà* Aposto-lus, ഗ്ലീലാ *Gblìlà* Galilaea &c.

CLASSIS IV.

Haec nobis exhibet consonas, quibus a tergo nectitur sequens figura ്വ, cui exprimenda est littera വ *va*, & eodem modo profertur, quo a nobis pronuntiatur haec vox *uva*. Sic

ക്വ	ഖ്വ	ഗ്വ	ഘ്വ
kúva	kkhúva	gúva	gghúva
ങ്വ	ച്വ	ഛ്വ	ജ്വ
nghúva	ciúva	ccihúva	giúva
ഝ്വ	ഞ്വ	ട്വ	ഠ്വ
ggihiúva	gniùva	túva	tthúva
ഡ്വ	ഢ്വ	ണ്വ	ത്വ
dúva	ddhúva	núva	túva

ഥൂ	ദൂ	ധൂ	നൂ
tthúva	dúva	ddhúva	núva
പൂ	ഫൂ	ബൂ	ഭൂ
púva	pphúva	búva	bbhúva
മൂ	ജൂ	രൂ	ലൂ
múva	júva	rúva	lúva
വൂ	ശൂ	ഷൂ	സൂ
vúva	ſciúva	ſzúva	ſúva
ഹൂ	ളൂ	ക്ഷൂ	
húva	lúva	kciúva.	

Ex his aliquae litterae afficiuntur nota *i* vocalem exprimente, ut ſequitur: കു് *kui*, സു് *ſui*, സു് *ſuiì*, നു് *nuvi*, നു് *nuviì*, ദു് *dui*, ദു് *duiì*, ശു് *ſciuvi*, ശു് *ſciuviì*; unde സു്ഖം *ſuíjam* res propria; അനുദ്ധം *anuidam* perquiſitio; ദു്വം *duivam* elephas; ദു്ത്ത *duítta* inimicus; പശു്മ *paſuimà* Occidens &c.

CLAS-

CLASSIS V.

Supereſt modo quinta, & ultima conſonantium compoſitarum Claſſis, in qua deſcribuntur litterae, quibus ſupraponitur ſequens nota ', quae aequivalet litterae r Latinorum mutae, & effertur, tamquam ſi conſonam praecederet.

ർക	ർഖ	ർഗ	ർഘ
Erchà	erkkhà	erggà	errgghà
ർങ	ർച	ർഛ	ർജ
ernggà	erccià	ercciha	erggià
ർഝ	ർഞ	ർട	ർഠ
erggihà	ergnà	erttà	ertthà
ർഡ	ർഢ	ർണ	ർത
erddà	erddhà	ernnà	erttà
ർഥ	ർദ	ർധ	ർന
ertthà	erddà	erddhà	ernnà
ർപ	ർഫ	ർബ	ർഭ
erppà	erpphà	erbbà	erbbhà
ർമ	ര്യ	ർറ	ർല
ermà	rià	erttà	erllà

ruà	erſcià	erſzà	erſsà
erhà	erllà	erkcià.	

Cum ſupradictae litterae aliis in oratione uniuntur, non pronuntiatur *e* antecedens *r* mutum, ſed ipſum *r* tantum profertur, hoc modo: *márggam* lex; *tarkam* diſputatio. Ferme omnes vero tum ſupra, tum ſub ſe vocalium notis afficiuntur; hinc fit:

Ercki	erckiì	ercku	erkuù
ergghi	ergghiì	erggu	erggrù
ergghi	ergghiì	ergghu	ergghija
erngghi	erngghiì	ernggu	erngg uù

ercci	erccii	ercciu	ercciuù
erccija.			
erggi	erggii	erggiu	erggija
erggni	erggnii	erggnu	erggnuù
ertti	erttii	erttu	erttuù
ernni	ernnii	ernnu	ernnuù
ertti	erttii	erttu	erttuù
erttrì	erttrù	erttija	
ertthi	ertthii	ertthù	ertthuù
ertthija	ertthuvii.		

erddi erddiì erddu erdduù

erddíja.

erddhi erddhiì erddhu erddhija

ernni ernniì ernnu ernnuù

ernníja:

erppi erppiì erppu erppuù

erbbi erbbiì erbbu erbbuù

erbbhi erbbhiì erbbhija erbbhiù

ermmi ermmiì ermmu ermmuù

ertti erttiì erttu erttuù

erlli erllii erllu erlluù

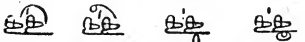
rui ruii ervù ervuù

erſci erſcii erſciu erſcija

erſſi etſſii erſlu erſluù

erlli erllii erllu erlluù

erkci erkcii erkciu erkcià

Quamvis haec linea ' ſupra litteras ſcripta ex ſimplicibus eas duplices reddat; fit tamen aliquando, ut ſupra ſimplices poſita inveniatur, unde

erggihà ernà erni ernii

erbá erbbhà erſcià erſci

ersciì   erſzà   erſzi   erſziì

erſzu   erſzuù   ersà   erſi

erſiì   erſu   erſuù   erhà.

Praeterea per omnes litteras tum compoſitas, tum nexibus inter ſe devinctas vagari poteſt; unde fit:

erkkhija   erghija   ergija   erggija

ernija   ertija   ertiù   ertúva

erdija   erdiù   erdúva   erddui

erdduiì   erddhija   ernija   ermija

erlija   erpija   erſzija   ersija

erddhija   erſciúva   erſciuvi   erſciuviì.

CAP. IV.

CAP. V.

De aliis Consonis duplicibus.

SEquitur modo quintus litterarum ordo, ubi Malabares tradunt alias consonas duplices una cum litteris finalibus, hoc pacto:

ക്ക	ങ്ക	ങ്ങ	ച്ച
Ikkà	ingà	ingà	iccià
ഞ്ച	ഞ്ഞ	ട്ട	ണ്ട
ingià	ignà	ittà	indà
ണ്ണ	ത്ത	ന്ത	ന്ന
innà	ittà	indà	iṇnà
പ്പ	മ്പ	മ്മ	യ്യ
ippà	Inbà	immà	ijà
ർ	ല്ല	ൽ	വ്വ
ir	illà	il	ivvà
ഴ്	ള്ള	ൾ	റ്റ
iz	illà	il	ittà
ൻറ്റ	ന്റ	ൻ	
indà	indà	en.	

Ex his litteris quinque sunt finales, de

 qui-

quibus inferius ; reliquae autem vocalium notis exornantur , ficuti radicales confonae, a quibus derivantur. Hic vero eas tantum ductuum figuras tradam , quibus tamquam una fyllaba defcriptae affurgunt. Sit itaque

கி	கீ	கு	கூ
Ikki	ikkiì	ikku	ikkuù
ஙி	ஙீ	ஙு	ஙூ
inghi	inghiì	ingu	inguù
[illegible]			
ingrà.			
ஙி	ஙீ	ஙு	ஙூ
inghi	inghiì	ingu	inghuù
சி	சீ	சு	சூ
icci	icciì	icciu	icciuù
[illegible]			
iccià.			
ஞி	ஞீ	ஞு	ஞூ
ingi	ingiì	ingiu	ingiuù
ணி	ணீ	ணு	ணூ
iggni	iggniì	iggnu	iggnuù

ട്ടി	ട്ടീ	ട്ടു	ട്ടൂ
itti	ittiì	ittu	ittuù
ണ്ടി	ണ്ടീ	ണ്ടു	ണ്ടൂ
indi	indiì	indu	induù
ണ്ട്വ			
indúva.			
ണ്ണി	ണ്ണീ	ണ്ണു	ണ്ണൂ
inni	inniì	innu	innuù
ത്തി	ത്തീ	ത്തു	ത്തൂ
itti	ittiì	ittu	ittuù
ത്ത്യ	ന്ത	ന്തി [illegible]	
ittia.	Indà	indi &c.	

Vide inferius in nexuum Syllabario.

ന്നി	ന്നീ	ന്നു	ന്നൂ
Inni	inniì	innu	innuù
ന്റു	ന്റൂ	ന്റ്യ	ന്റ
inru	inruù	innijà	inrà
ന്ല	ന്വ	ർന്യ	
inlà	inúvà	ernija.	

പ്പി	പ്പീ	പ്പു	പ്പൂ
ippi	ippiì	ippu	ippuù
ന്പി	ന്പീ	ന്പു	ന്പൂ
inbi	inbiì	inbu	inbuù
മ്മി	മ്മീ	മ്മു	മ്മൂ
immi	immiì	immu	immuù
യ്യി	യ്യീ	യ്യു	യ്യൂ
ij	ijì	iju	ijuù
ല്ലി	ല്ലീ	ല്ലു	ല്ലൂ
illi	illiì	illu	illuù
വ്വി	വ്വീ	വ്വു	വ്വൂ
ivvi	ivviì	ivvu	ivvuù
ള്ളി	ള്ളീ	ള്ളു	ള്ളൂ
illi	illiì	illu.	illuù
റ്റി	റ്റീ	റ്റു	റ്റൂ
itti	ittiì	ittu	ittuù

ന്റ   ന്റി ൊന്റംഷ്ഠന്റം
indà   indi &c. Ut inferius in nexibus:

Littera ൻററ *indà* inter finales merito re-

recenſeri deberet; ea enim tantummodo utimur in caſu genitivo numeri ſingularis nominum deſinentium in ിന്റെ *inde*; ita സ്രുഷ്ടാവ *ſruſtáva* creator, സ്രുഷ്ടാവിന്റെ *ſruſtávinde* creatoris; പിതാവ *pidáva* pater, പിതാവിന്റെ *pidávinde* patris, പുത്രൻ *putrèn* filius, പുത്രന്റെ *putrénde* filii.

C A P. V I.

De litteris finalibus.

DIximus uſque modo de litteris ſimplicibus, atque compoſitis; nunc finales perpendendae ſunt, ac de iis debemus ſingillatim loqui. Hae igitur ſunt octo, nempe

ൾ ർ ൽ ഴ് ൻ ൺ ൻ ം

el, er, el, iz, en, en, en, am:

Omnes ſunt mutae, nec ullis umquam vocalium figuris copulantur.

Littera ൽ *el* aequivalet *l* finali Latinorum, tum in fine, tum in medio dictionis. Sic ആൽ *ál* arbor Diis ſacra; അൽഭുതം *albbhudam* mirum aliquid.

Littera ർ *er* correſpondet *r* finali Latinorum, ac ut plurimum utimur pro efformando numero plurali. Hinc പുത്രർ *putrèr* filii, പലർ *palèr* multi, മലയാളർ *Malcjáler* Malabares &c.

Littera ൾ *el* oritur ex ള *la*, & eadem linguae inflexione pronunciatur; correſpondet noſtro *l*, ac utimur tum in fine, tum in medio dictionis. Sic എപ്പോൾ *eppol* quando; ഇപ്പോൾ *ippol* nunc; ആൾക്കിടം *álcidam* hominis praeſtantia.

Littera ഴ *iz* videtur aliquo modo aequi-

quivalere ʐ finali Latinorum ; ſed pronuntiatur cum aliquo ſibilo , clauſo ferme ore , ac retrorſum attracta tantiſper lingua: idem tamen ſonat in medio , ac in fine dictionis ; ſic കീഴ് *kîʐ* ſubtus ; കീഴ്ത്തരം *kîʐttaram* res inferioris conditionis &c.

Littera ൻ *en* aequivalet *n* finali Latinorum tum in fine , tum in medio dictionis. Ita ദേവൻ *Déven* Deus ; മുൻപേ *munbê* prius.

Litterae ൺ , & ൻ correſpondent litteris *n* , & *nn* finalibus .

Littera ം *am* eadem eſt , ac conſona finalis *m* apud Latinos . Sic സംഭ്രമം *ſambbhramam* metus ; സംരംഭം *ſamrambbham* ſuperbia . In medio tamen dictionis aliquando ſonat , ut ൻ *en* , quod praeſertim accidit , cum invenitur ante litteras

ras ക *ka*, & പ *pa*: tunc enim fit ംക *enga*, ംപ *enba*; unde ഐംകിലും *engilum* quamvis; സംകടം *sanghedam* afflictio; സംപത്ത *sanbatta* divitiae.

Aſt litteris finalibus addunt Malabares duas litteras ex ſuperioribus ortas, nempe ഴ *za*, & റ *rra*, quae ſunt valde in uſu in Lingua vulgari, & hoc modo vocalibus copulantur:

ഴ	ഴി	ഴീ	ഴു	ഴൂ
za,	zi,	zii,	zu,	zuù,
റ	റി	റീ	റു	റൂ
rra,	rri,	rrii,	rru,	rruù,

CAP. VII.

De variis litterarum nexibus.

POſtquam omnia Linguae elementa dedere ഗുരുക്കൾ *Gurukkel*, ſeu Magiſtri Malabares, aliquos addunt litterarum nexus അക്ഷരക്കെട്ട *akciarakétta* ab ipſis di-

dictos; quibus facilior pateat aditus ad Librorum lectionem, & ad cæteras complicatas syllabas dignoscendas. Horum itaque morem nunc sequuti, eos hic dabimus litterarum nexus, quos in eorum [Grantha script] *Grantham*, seu Libris saepius est invenire.

SYLLABARIUM.

Kda	kdi	kdiì	kdià
kdru	kttha	kna	ksà
gna	gni	gniì	gnija
gniu	gddha	gddhi	gddhija
gma	gga	ggha	gghu
gghna	cscia	csci	cscii
csciu	csra	ercscià	ersci

ercſcii	ggia	ggi	ggiì
ggiu	ggija	tgna	tgni
tgniì	tgnu	tgnuù	ddha
dga	dghi	nga	nghi
nttha	ntthi	ntthiî	nddha
nddhi	nddhiì	nddhu	nddhuù
nma	nmi	nmiì	nmu
nmuù	npa	tna	tni
tniì	tnu	tma	tmi
tmiì	tmu	ttha	tthi

tthii	tthu	tthuù	tthíja
tthúva	tthui	tthuiì	dſa
dba	ddha	ddhi	ddhiì
ddhu	ddhíja	ddhera	ddhma
ddhúva	ddhuvi	ddhuviì	erddhúva
nda	ndi	ndiì	ndu
ndíja	ndra	ndri	ndriì
ndria	ntúva	ntha	nthi
nthiì	nda	ndi	ndiì
ndu	nduù	ndija	ndra

ndri	ndriì	nddha	nddhi
nddhiì	nddhu	nddhuù	nddija
nddhrà	nddhri	nddhriì	nna
nni	nniì	nnu	nnuù
ernna	ernni	ernniì	ernnu
ernnuù	nma	nmi	nmiì
nmu	nmuù	pta	pti
ptija	pna	pni	pſa
pſi	pla	pli	pliì
plu	bda	bdi	bddha

bddhi	mna	mni	mſcia
mſci	mſcii	iga	ighi
igu	ikka	ikki	ikkii
ikku	icia	ici	ida
idi	idu	ina	ini
imà	imi	ipa	ipi
iva	ivi	iſſa	iſſi
lgà	lghi	lgu	lkka
lkki	lkku	lpa	lpi
lpiì	lpu	lma	lmi

lmii	lna	ſcia	ſci
ſcii	ſna	ſni	ſma
ſmi	ſzka	ſzki	ſzkii
ſzkra	ſzkri	ſzkrii	ſzkru
ſzta	ſzti	ſztii	erſzti
erſztii	ſztu	ſztija	erſztíja
ſztra	ſztúva	ſzttha	ſztthi
ſztthii	ſztthu	ſzna	ſzni
ſznii	ſznu	ſznija	erſznija
ſzma	ſzpa	ſzpi	ſzpii

ſzpu	ſzpra	ſzppha	zma
zta	zti	ztu	lſa
lſi	lſii	lſu	lſuù
lsija	lſnija	erlſnija	lbbha
lbbhu	ſka	ſki	ſkiì
ſku	ſkru	ſta	ſti
ſtiì	ſtu	ſtuù	ſtra
ſtri	ſtriì	ſtija	ſttha
ſtthi	ſtthii	ſtthu	ſtthuù
ſtthija	ſkkha	ſna	ſni

ഷ്ണീ	ഷ്ണു	ഷ്പ	ഷ്പി
ſnii	ſnu	ſpa	ſpi
ഷ്പു	ഷ്പ്രു	ഷ്പ്ര	ഷ്ഫ
ſpu	ſpru	ſpra	ſppha
ഷ്ഫി	ഷ്ഫു	ഷ്മ	ഷ്മി
ſpphi	ſpphu	ſma	ſmi
ഷ്മു	ഷ്മ്രു	ഹ്ന	ഹ്നി
ſmu	ſmru	hna	hni
ഹ്ന്യ	ഹ്മ	ക്ഷ്മ	ക്ഷ്മി
hnija	hma	kciama	kciami
ക്ഷ്മീ			
kciamil.			

C A P. VIII.

De recta pronuntiandi ratione.

EXplicatis itaque iis, quae ad rite efformandas litterarum figuras, ac varias inter se complicationes necessaria videbantur; superest nunc, ut de earumdem litterarum vi, ac recta pronuntiandi norma aliquid attingamus, potius quam explicemus; in aliquibus enim Malabaricae Linguae

guae litterarum sonus Latinis litteris exprimi haudquaquam potest. Sit ergo:

ക *Ka* in principio dictionis aequivalet nostro *k*; in medio autem, & in fine pronuntiatur, ut ഗ *ga*; hinc കൎത്താവു *karttáva* Dominus; മകൻ *maghén* filius.

ക്ക *Kka* est idem ക duplex maiori vi prolatum.

ഖ *Kkha* pronunciatur, tamquam duo *kk*, & profertur cum aliquo conatu, & aspiratione.

[illegible] est quoddam *k*, quo solum utuntur in Poesi, ac in ipsorum Grandonicis scriptis; ipsius sonus efformatur in interiori gutture.

ഗ *Ga* est nostrum *ga* leviter tamen in gutture prolatum; ഗ്ഗ duplex *gga*.

ഘ *Ggha* duplex *gg* cum conatu, & aspiratione.

ങ *Ngha* Latinis litteris vix exprimi

 po-

poteſt, & pronuntiatur attracta retrorſum lingua, ita tamen, ut *g* vix audiatur; ങ്ങ duplex *nga*.

ച *Cia*, ut *c* Etruſcum; ച്ച *ccia* idem duplicatum duplex *cc*.

ഛ *Cciha* cum conatu, & aſpiratione.

ജ *Gia*, ut *g* Italicum, leviter tamen in gutture expreſſum; ജ്ജ *ggia* tamquam duplex *gg*.

ഝ *Ggiha* duplex *gg* grave, cum conatu, & aſpiratione profertur.

ഞ *Gna*, ut *gn* Italicum, efformatur prope dentes cum aliquo narium miniſterio; ഞ്ഞ duplex *ggna*.

ട *Tha* mixtum ex *t*, & *d*; at in medio, vel in fine dictionis pronutiatur, ut *d*; ſic പടം *padam* cuculla ſerpentis cucullati. Huius litterae ſonus, ſicuti & trium ſequentium, idem prorſus eſt; eſt autem Europeis admodum difficilis, ac pronuntiatur

tiatur inversa omnino retrorsum lingua, adeo ut interiorem palati summitatem attingat. Duplicatur vero hoc modo ꠅ *tta* duplex *tt*, & profertur eadem prorsus linguae inversione, cum maiori tamen impetu.

ഠ *Ttha*, quasi duplex *tt*, inflexa, ut superius diximus, lingua, ac mox cum impetu vibrata, cum conatu, & aspiratione effertur; at in medio dictionis pronuntiatur inter *d*, & *t*.

ഡ *Dha*, *d* grave, inflexa lingua pronuntiatur crasso quoddam sono.

ഢ *Ddha* duplex *dd* gravius, profertur ex intimis cum conatu, & aspiratione.

ണ *Na*, ut *n*, cum aliquo tamen narium ministerio; eodem modo profertur ണ്ണ *nna* duplex *nn*, maiori tamen vi, quod in litteris duplicibus semper est observandum.

ത *Ta*, ut *t* Latinorum; in medio autem, & in fine dictionis, ut *d*. Hinc

അടട *adada* unumquodque ; quando vero duplicatur ട്ട , eſt ut duplex *tt*.

ഠ *Tha* pronuntiatur quaſi duplex *tt* cum aliquo impetu ; ട്ഠ *ttha* idem cum maiori impetu.

ഡ *Da*, ut *d* Latinorum, clare effertur.

ഢ *Ddha*, quaſi duplex *dd*, cum aliquo leni impetu ; ഢ idem cum maiori vi, & aſpiratione.

ണ *Na*, ut *n* Latinorum clare ; quando vero duplicatur ണ്ണ *nna*, ut duplex *nn*.

പ *Pa*, ut *p* Latinorum ; aliquando vero in medio, vel in fine dictionis pronuntiatur, tamquam *b* ; പ്പ ut duplex *pp*.

ഫ *Ppha* duplex *pp* cum impetu, & aſpiratione.

ബ *Ba*, ut *b* Latinorum.

ഭ *Bbha*, ut duplex *bb* ; efformatur ex inti-

intimis, atque cum vi, & aſpiratione profertur.

മ *Ma*, ut *m* Latinorum; മ്മ *mma* duplex *mm*.

യ *Ja*, ut j conſonans Lâtinorum, യ്യ ut duplex *ija*.

ര *Ra*, ut *r*; dulciter tamen, & tenerrime profertur prope dentes, iiſdem quaſi compreſſis.

ല *La*, ut *l* Latinorum clare; ല്ല ut duplex *ll*.

വ *Va*, ut *v* conſonans Latinorum, aliquando ut *b*; ſic വിരൽ *birèl* digitus; വിഷം *biſzam* virus; വ്വ ut duplex *vv*.

ശ *Scia*, ut *c* Gallico ore prolatum.

ഷ *Sza* inter *ſ*, & *z* pronuntiatur, inflexa ad palatum lingua cum aliquo ſibilo.

സ *Sa*, ut *ſ* Latinorum formatur prope dentes, quaſi ſibilando; സ്സ *ſsa* duplex *ſs*

ஹ *Ha*, ut *h* Germanico ore prolatum.

ள *La* est quoddam genus *l*, quod inflexa omnino ad palatum lingua crassiori sono efformatur; ள்ள duplex *ll*.

க்ஷ *Kcia*, retracta lingua, & ad palatum inversa cum impetu, & aspiratione profertur.

ழ *Za*, quasi *z* Latinorum, dentibus, labiisque vix apertis pronuntiatur, retracta tantillum lingua.

ற *Ra*, ut *r* Latinorum, asperum valde, & durum; si vero haec littera hoc modo ற்ற duplicetur, efformatur duplex *tt*, quod effertur compressis quasi dentibus, lingua ipsos impellente.

Haec dicta sufficiant de litterarum vi, & pronuntiatione; genuinus enim ipsarum sonus non scriptis, sed voce est aquirendus. Quod vero spectat ad syllabas binis; ternis, atque quaternis litteris invicem connexas; quae a tergo, vel subtus nectuntur litterae, nativum conservant sonum; ceterae autem dimidiatae tantum, & quasi

quaſi mutae proferuntur, ſicut apud Latinos *ſtramen*, *ſpectrum*, *pſittacus*, *&c*

C A P. I X.

De litteris in Malabarica Lingua deficientibus :

INdorum Linguae, ſi cum Latina conferantur, aliquibus carent litteris, uti accidit in Sinenſi, Iaponica, Siamenſi, Tibetana, Tamulica, Peguana, Maraſtica, Telugica, Grandonica, Canara, Gutzeratica, Brammhanica, Indoſtana, Zigleſica, Wartica, aliiſque. Hoc idem accidit in Lingua Malabarica; in hac enim quinque deficiunt Latinorum litterae, nempe *F*, *Q*, *Y*, *X*, *Z*. Nullam vero habent litteram aequalis, vel conſimilis poteſtatis, qua ſuppleant *F* Latinorum: unde in ipſius locum ſufficiunt litteram പ *p*, quo nihil abſurdius; diverſum enim omnino reddit ſenſum, ac multoties nativae ſignificationi contrarium; nam ſi Malabares deberent dicere *fax*, pronuntiarent *pax*; tum etiam pro *factum* dicerent *pactum*; pro *favor*, *pavor*; pro *fictus*, *pictus*; pro *fluit*, *pluit*, & ſic de ceteris.

At litteram *Q* ſupplent ipſorum littera ക *ka*, vel ക്ക *kka*; pro *X* ſubſtituunt ശ

 ſcia,

ſcia , vel ക്ഷ *kſa*; loco *Y* ſcribunt conſo-
nantem *j* hoc modo യ *j* , vel യ്യ *ij* ;
in locum demum litterae deficientis *Z* ad-
hibent ഴ *za* . Sed de his ſatis , ſuperque .

C A P. X.

De Notis Numeralibus Malabarum .

NUnc vero nihil aliud ſupereſt nobis , quam ut Malabarenſium notas arithmeticas , ac nomina tradamus , quod quidem pro maiori Lectoris commodo ad huiuſce Alphabeti noſtri finem praeſtandum ſatius duximus ; ac ita omnes numerorum figuras , nomina , atque poteſtatem octo diſtinctis Tabulis ad calcem reiecimus .

Cum autem Malabares complures quoque notas , atque figuras habeant , quibus unitatem minutiſſime ſubdividunt ; menſuras , ac nummos diſtinguunt , annos , menſes , atque dies deſignant ; hiſce relictis , quae Evangelii Praeconibus nullo modo videntur neceſſaria ; quatuor tantum , quae magis in uſu ſunt , unitatis ſubdiviſiones ſpeciminis ergo hic tradam ſequenti modo:

൳	കാല്	kál	$\frac{1}{4}$
൴	അര	ará	$\frac{1}{2}$
൵	മുക്കാല്	múkkál	$\frac{3}{4}$
൷	അരക്കാല്	arakkál	$\frac{1}{8}$ &c.

C A P. X I.

Signum Crucis, Oratio Dominica, Salutatio Angelica, Symbolum Apostolorum, ac Praecepta Decalogi.

CUM alicuius Linguae elementa traduntur, ſemper aliquae eiuſdem lucubratiunculae ſubnecti ſolent, quibus Tiro in legendo exerceatur. Hinc nos modo Chriſtianam Catecheſim, amotis profanis, ex laudabili, acceptoque iam inſtituto proponimus, atque eam ſane, adnexa litterali Latina verſione, ut quae ſit Malabarenſium ſyntaxis, facile deprehendatur. Quare ſit primo

Signum Crucis.

ശുദ്ധമാന സ്ലീവാടെ അടയാളം

Sciuddhamána	*slivāde*	*adejá-*
Sanctae	Crucis	ſignum

ലൂടാൽ നമ്മുടെ ശത്രുക്കളിൽ നി-
lutál nammudè sciátrúkkelil ni-
per nostrum inimicis ex

ന്ന നമ്മെ രക്ഷിക്ക നമ്മുടെ തമ്പു-
nna nammè rekcikkà nammudè Tambu-
nos libera nostrum Deus

രാനെ ബാവാദെയും പുത്രനെ
ráne Bávádejum Putrén-
Patris & Filii

ദെയും റൂഹാദക്കുദശാദെയും നാ-
dejum Rrúhádákkudésciádejum ná-
& Spiritus Sancti & no-

മത്താൽ ആമ്മെൻ
mattál ámen
mine in amen.

ORATIO DOMINICA.

ആകാശങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്ന
Agásciangbelil irikkunna
Caelis in qui stas

ഞങ്ങളുടെ ബാവാ നിന്തിരുനാമം
gnangelude Bávà nintirunámam
nostrum Pater tuum nomen

ശുദ്ധമാകപ്പെടേണം നിന്റെ രാ-
ſciuddhamágappedénam *nindè* *rá-*
ſanctificetur, tuum re-

ജ്യം വരേണം നിന്റെ തിരുമ-
gidam *varénam* *nindè* *tiruma-*
gnum adveniat tua volun-

നസ്സ ആകാശത്തിലെ പോലെ ഭൂ-
neſſa *ágáſciattilè* *póle* *bhhú-*
tas caelo in ſicut ter-

മിയിലും ആകേണം ഞങ്ങളുടെ
miilum *ághenam* *gnangheludè*
ra in & fiat noſtrum

അന്നന്നെ അപ്പം ഇന്ന ഞങ്ങൾക്ക
annannè *appam* *inna* *gnanghelkka*
quotidianum panem hodie nobis

തരിക ഞങ്ങളുടെ കടപ്പുക്കാരെറൊ-
tarigà *gnangheludè* *kadappukkáreró-*
da noſtrum cum debitori-

ട ഞങ്ങൾ പൊറുക്കുന്ന പോലെ
da *gnanghel* *porukkunna* *póle*
bus nos dimittimus ſicut

ഞങ്ങളുടെ കടപ്പുകൾ ഞങ്ങളോ

gnanghelude *kadappughel* *gnangeló-*
noſtrum debita nobiſcum etiam

ടും പൊറുക്ക ഞങ്ങളെ പരിക്ഷ

dum *porrukkà* *gnanghele* *parikcie-*
dimitte nos tentationem in

ലും പുകിക്കല്ലായെ വിശേഷിച്ച

lum *pùghikkelláje* *viſcieſziccia*
noli inducere ſed

തിന്മയിൽനിന്ന ഞങ്ങളെ രക്ഷി

tinmeilnina *gnanghele* *rekci-*
malo ex nos li-

ച്ചുകൊൾക ആമെൻ

cciù *kolgà* *ámen*
bera amen.

Salutatio Angelica.

നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമെ കർത്താവു

Nanmà *nirreggna* *Marriamè* *Karttáva*
Gratia plena Maria Dominus

നിന്നോട സ്വസ്തം സ്ത്രീകളിൽ

ninóda *ſuatuam* *Strìghelil*
tecum ſalve mulieribus in

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൾ നീ നിന്റെ

váſlappettavél *nie* *nindè*
benedicta tu tui

വയറ്റിലെ ഫലമായ ഈശൊ

bajettilè *pphalam ája* *Iſo*
ventris fructus qui eſt Ieſus .

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതും ശുദ്ധമാന മറിയം

váſtappettadum *ſciuddhamána* *Marria-*
ſit benedictus & Sancta Maria

മെ തമ്പുരാന്റെ അമ്മെ ദൊ

mè *Tanburánde* *ammè* *do-*
Dei Mater pec-

ഷക്കാരരായ ഞങ്ങൾക്ക വേണ്ടി ഇ

ſzakkárer *ája* *gnanghelkka* *vendì* *i-*
catores qui ſumus nobis pro

പ്പൊഴും നമ്മുടെ മരിപ്പു നേരത്തും

pp zum *nammudè* *marippu* *nérattum*
nunc & noſtrum mortis hora &

തമ്പുരാനോട അപെക്ഷിച്ചിൻ

Tanburánóda *avekciccin*
cum Deo ora

കൊള്ക ആമെന്

kolgà ámen
amen.

Symbolum Apostolorum.

ആകാശവും ഭൂമിയും സ്രുഷ്ടിച്ച സ-

Agasciavum bbhúmium sruszticcia sa-
Caelum & terram & qui creavit

ൎവ്വവും കയ്യാണ്ട ബാവാ തമ്പു-

ruvadum kájánda Bává Tanbu-
omnipotentem Patrem Deum

രാന് മെലും ബിശ്വസിക്കുന്നെന്

ràn mélum bisciuvasikkunnen
supra credo

തന്റെ പുത്രന് ഒരുവന് നമ്മു-

tandè Putrèn oruvèn nammu-
eius Filium unicum no-

ടെ കൎത്താവും ഈശൊ മിശിഹാ മെ-

dè karttáva Iso Miscihà mé-
strum Dominum Iesum Christum

ലും ബിശ്വസിക്കുന്നെന് ഈ പുത്രന്

lum bisciuvasikkunnen i Putren
supra & credo iste Filius

ശുദ്ധമാനറൂഹാദക്കുദശായാ

Sciuddhamána Rúhádakkudasciájá-
Sanctum Spiritum per

ലെജനിക്കപ്പെട്ടകന്യാശ്രീമറിയത്തിൽ

le genikkappetta Kaniá Sîri Marriattil
conceptus Virgine Maria

നിന്നപിറന്നപന്തിയൊസാപി

ninna pirranna Pantiosa Pi-
ex natus est Pontii Pi-

ലാത്തൊസിന്തെനാളുഘളിൽ

láttósindè nálughelil
lati diebus in

ദുഃഖപ്പെട്ടകുരിശിന്മേൽപടിക്ക

dukkhappeta kuriscinmèl padikka-
passus cruci affixus

പ്പെട്ടമരിച്ചഅടക്കപ്പെട്ടപാദാള

ppetta mariccia adakkappetta pádálan-
mortuus sepultus inferos

ങ്ങളിൽഎറങ്ങിമരിച്ചവരുടെ

gelil errenghi mariccia veru-
in descendit mortuorum

ടെ ഇടയിൽ നിന്ന മൂന്നാം നാൾ ഉ

de ideil ninna múnnàm nàl u-

medio ex tertia die re-

യിർത്ത ആകാശങ്ങളിൽ കരെയെ

ijrtta ágáſcianghelil karejé-

ſurrexit. Caelos in aſcendit

റി ബാവാ തമ്പുരാന്റെ വല

rri Bávà Tanburánde vala-

Patris Dei dextera

ത്ത ഭാഗത്ത ഇരിക്കുന്നു അവിടെ

tta bbhágatta irikkunnu avide

in ſedet inde

നിന്ന ഉയിരവരെയും മരിച്ചവരെ

ninna uijravcrejum mariccïavere-

vivos & mortuos &

യും വിധിപ്പാൻ വരുമെന്ന വി

jum biddhippàn varumenna bi-

iudicaturus veniet cre-

ശ്വസിക്കുന്നേൻ ശുദ്ധമാന റൂഹാദ

ſciuvaſikkunnen Sciuddhamána Rúháda-

do & Sanctum Spiri-

ക്കുദശിയ മെലും വിശ്വസിക്കുന്നെൻ

kkudaſcià mélum biſciuvaſikkunnen
tum ſupra & credo

ശുദ്ധമാന കതൊലിക്കാ പള്ളിയും

Sciuddhamána Katolikka pallijum
Sanctam Catholicam Eccleſiam &

പുണ്യവാളന്മാരുടെ ഒരിമ്പാ-

puniaválenmárude orimbá-
Sanctorum communionem &

ടും പിഴഗ്ഗളുടെ പൊറുതിയും മരി-

dum pizaghelude porrudijum mari-
peccatorum remiſſionem & mor-

ച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പും എന്നന്നെക്കു-

cciaverude uijrppum ennannekku-
tuorum reſurrectionem & in aeternum

മുള്ളാ ഐശ്വും ഉണ്ടെന്നും വിശ്വസി-

mullà áiſſum undennum biſciuvaſi-
quae eſt vitam & eſſe cre-

ക്കുന്നെൻ ആമെൻ

kkunnen ámen
do amen.

൧ ഒരുവൻതമ്പുരാനെവന്ദി

Oruvèn *tanburáne* *vanni-*
Unum Deum

ച്ചകുമ്പിടുനട

ccia kunbidunada
cole.

൨ തമ്പുരാന്റെ തിരുനാമം

Tanburánde *tirunámam*
Dei nomen

കൊണ്ടവെലാൽ സത്യംചെ

konda *velàl* *ſitiam*
per in vanum ne

യ്യാതെ

cejáde
iures.

൩ ഞായറാഴ്ചകളും പെരുനാളു

Gnárrázcciaghelum *perunálughe-*
Dies Dominicos & feſtos dies

കളും ശുദ്ധമെകൊൾക

lum *ſciuddhamè* *kolgà*
& ſanctifica.

൪ അപ്പനെയും അമ്മയെയും ബ

Appéncjum *ammćnejum* *be-*
Patrem & matrem &,

ഹുമാനിച്ചു കൊൾക

humániccu *kolgá*
honora.

൫ കൊല്ലാതെ

Kolláde
Non occides.

൬ പെറത്തടിയാതെ

Perettadijáde
Non mœchaberis.

൭ കക്കാതെ

Kakkáde
Non furaberis.

൮ പുളിക്കസാക്ഷി നില്ലാതെ

Pulikka *ſákci* *nilláde*
Falſitati teſtis non aſſiſtas.

൯ അരാണ്ടെ ഭാര്യാവെലെ

Aránde *bbháriávele*
Alterius mulierem

അവെക്ഷിരാദെ

avekcirádе
non concupiſces.

൰ ആരാന്റെ വസ്തു അവെ,

Arándе	*vaſtu*	*avek-*
Alterius	rem	non con-

ക്ഷിരാദെ

cirádе
cupiſces.

Nota hic curſim, in hiſce Orationibus, ſicut & in aliis, quae ad Religionem pertinent, uti Malabares multis vocibus ex Syriaca lingua deſumptis; cum enim a vetuſtiſſimis temporibus Malabares Chriſtiani, Sancti Thomae nuncupati, utantur in ipſorum Liturgia Lingua Syriaca; hinc quae ſacratiora ſunt, quaeque Malabarice exprimi haudquaquam poſsunt, vocibus ex Syro, vel Chaldaeo deductis explicare conſuevere.

F I N I S.

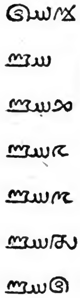
N

Figura .

Figur

Figura.

Fi[illegible]

[illegible]

Figura

ஒ௰ ௭

ரு ௭

ட ரு ௭

ய ரு ௭

ஞ ரு ௭

ரு ரு ௭